

15. aastakäit Frt. Kruizwaldi nim.
Eesti NSV Riiklik
Raamatukogu ~~2019~~ Ühisk. nummer 15 top.

Meie Mats

Nr. 113.

Laupäeval, 15. (28.) oktoobril, 1916.

Nr. 113.

Austria sõjavangid teel siemaale.

A. Sergejew, A. Martosow, J. Beklemisshew, M. Koreltšikow, Jaan Rutski, A. Saweljew, R. Kitzel (Tallinnaast), W. Dimitrijew, D. Koraltšuk, J. Bawiljonot, S. Hristarogow, Julius Krautis (Wolmarist), M. Bulatšer (Wologdast), A. Saasen (Wologdast), Jüri Jürgens (Kakwerest), A. Kalkin, W. Morosow, S. Mihailow, F. Saar (Kadri-naast), Peeter Posttaer (Tomstift).

Kalewi waim.

Werises wõitluses, surmawate kuulide keskel näitas lord mulle end Kalewi waim, trööstis ja julgustas südant mul minutil raskele ütles: oh kuule mu sõnu, mu rahwuse taim:

„Pühi sul wõitluses otjale tekkinud higi, wahwaste wõideldes röömusta Taarala poeg: ammugi oodatud päewad ja tunnid on ligi, kätte on jõudmas su kodumaa ditsmise aeg.

Wõitluse tormidest, orjuse liinikust läbi saatus mu kodu lord hiilgwale loidule wiib, parandab haawad, mis löönuud on orjuse tõbi, lautab ta ille end walgustaw teaduse tiib.“

Edjawäljal.

Karl Kaasik.

Proua Leeni lahutus.

Erwald G. Seeligeri lõbus roman. (Järg 12)

„Aga kui mu sõrmed sügelewad!“ hüüdis Fritz ja klarwerdas õhus ringi. „Ma ei suuda ennaft walitseda. Säbe-matus on liig suur. Ütleme, et mul digus oleks. Kas ei leia teie selle ulaka teod siis hirmsad olewat?“

„Muidugi!“ wastas doktor. „Lõepoolest oleks see liig. Aga mina ei saa aru, mis põhjus sellel wõiks olla.“

„See'p see ongi!“ tähendas Fritz õnnetult. — „Ja kui ma seda põhjust warsti ei leia, siis lähen tõeste hulluks.“

„Wahiga peate igatahes weel leppima!“ ütles doktor ja tõusis üles, märgiks, et audients lõppemas oli. „Mina olen tale ütelnud, et ta tagasihoidlik peab olema ja ta ei tülita teid igatahes mitte.“

Fritz tegi näo, nagu oleks äädilat joonud.

„See sünnib teie oma kaju pärast!“ ütles doktor ja raputas ta kätt. „Ta aitab teid enese üle walitsemisel. Ja sügelemise peate sõrmedest wälja ajama.“

Ja Fritz jalutas Gottlieb Tõle feltis puiestikus. Wõerad hoidsid temast eemale. Ta oli neil kardetaw. Fritz aga tegi wahile nalja. Ja kui igawaks läks, kaswatas ta tiritammi. Sihtsalk wallatuse pärast. Seft teda peeti ju hulluks. Miisuguse turniharjutuse pealt tabas teda abiarst. Praegu oli Fritzule suurepäraline mõte tulnud. Ruttu wõttis ta doktor kändli kae alt kinni ja wiis ta nurka.

„Teie ju ikka teate, et doktor Nörenberg mind mõisli-luks peab,“ algas ta ruttu. „Ma loodan, et teiegi warsti sellele arwamisele jõuate. Muidugi usun ma ka, et teate, millest jutt on. Niid aga on minu abikaasal rinna ja kaela wahel wäike must plekk. Kas olete seda kui arst tähele pannud ka proua Detleffeni juures?“

„Selle küsimise peale ei wõi ma paraku kosta!“ naeris doktor. „Seft eftsiks ei ole ma proua Detleffeni läbi waadanud ja teieks keelaks mind juba minu amet seda teile ütlemast.“

„Teie ei ole teda siis läbi waadanudki — ha! Muidugi tema enese soowil?“

„Ei!“ wastas doktor ja andis wahile salamahiti märku. Ja lahtus kübarat kergitades.

Fritz oli jällegi sealfamas kus ennegi. Pealegi kuulis ta weel, et proua Detleffen ühes Tillo-onuga, wäike leitan-

diga, majoriprouaga ja proua Gerstenbergeriga mägedesse läinud.

„Läheme meie ka jalutama!“ ütles ta wahile. See oli nõus ja ostas asja nii korraldada, et nad ta poest mööda lätsid. Wupakkitult lootsis ta Fritzü pingi juure ja pakkus tale sigarist. Fritz ostis kobe poodetofinat kasti kõige kallimatest sortidest. Gottlieb Tõle oli imestuse ja rõemu pärast keeletu, tegi himu ja ehtis oma kasuks terwelt 30 protsenti. Fritz maksis ilma filmipilgutamata, et wahli heas tujus hoida.

„Ta on ometi hull!“ mõttes Tõle, pakkis kastid sisse ja wõttis selga.

Ja edasi jalutasid nad läbi kena Dusterode. Kõitselt puutus Fritzule kohtunduniku Schlänsi portselan-silt silma. Sealt wiituis abi! Mifs ei olnud ta kobe tema juure läinud? Ja filmapill teatas ta wahile oma nõu. Gottlieb Tõle silmitses teda dige terawaste ja jaatis ta siis trepile. Seal, just ukse ees, pani ta sigarikastid maha ja istus ise nende peale.

Fritz astus wiisakalt sisse. Kohtundunil jõi parajaste kohwi.

„Kas arwate, et ma hull olen?“ küsis Fritz ilma ees-kõneta.

„Siitamaani weel mitte!“ wastas kohtundunil, niipea kui ta teda tüki aega oli silmitsenud, ja kastis murrud koh-wisse. Kui ta pea jälle üles tõstis, pühtis ta märjad walged merehobusekõhwad huulte eest ära ja nähtawale tuli jälle wana Niessche habeme kuju.

Seni puistas Fritz kõik südame pealt wälja. Mitte midagi ei unustanud ta.

„See on pagana weider lugu!“ ütles Schläns ja tõi nurgast oma pila piibu. „Pealegi on meil tulewal nädalal lahutuseasjus esimene tähtpäew.“

„Mina ei lafe ennaft ühelgi tingimisel lahutada!“ hüüdis Fritz südiste.

„See palju ei aita!“ wastas Schläns õlgu kehitates ja mattis enda walgetesse suitsupilwedesse. „Kõige enam wõime ainult abielurikkumist nõuda!“

„Silmapill!“ hüüdis Fritz ja äigas läbi õhu, nagu oleks tal mõel käes. „See proua Detleffen on minu abikaasa. Seda ma wannun. Ja sellepärast peetakse mind hulluks. Mis te niid ütlete?“

„Jah!“ arwas abwolat ja noogutas pead. „Nagu teada, on tarwis mõlemaid pooli kuulda, enne kui otjus tehtakse.“

Puhake, väsinud kottad!

(Спите, орлы боевые).

(Saul langenud sõjameestele).

Puhake, väsinud kottad,
Maitske nüüd rahulist und,
Kuulsuse pärjad teid katvad,
Kuulus te viimane tund.

Raste ja kohutav oli
Õõitlus teil ifamaa eest,
Lappis teid waenlase tuli . . .
Wennad, nüüd puhake seft!

Möödas on teil nüüd need päewad,
Möödas on mure ja piin,
Unustud walu ja haawad —
Rahul te uinute siin . . .

Puhake, väsinud kottad,
Maitske nüüd rahulist und,
Kuulsuse pärjad teid katvad,
Kuulus te viimane tund!

Elk. Jutu Üksi.

Aga teie jutu järele olete üsna mõistlik. Sest oma naist peate ju tundma. Paremine ei wõi teda ju leegi teine tunda!

„Ometi wiimaks!“ ohlas Fritz. „Ometi wiimaks lord üks mõistlik sõna!“

„Aga,“ jattas Schliins, „lahtlusest selguseni on pill tee, kust weel tarwis on hull kiwa ära weeretada. Pea- asjad on motiivid. Mis asi wõis teie abikaasa siia Duster- rodesse ajada?“

„Jah, selles asjas murran minagi juba ammu pead,“ naeris Fritz.

„On see võimalik, et teie abikaasa lahutusst kahtseb?“

„Wõimata see ei ole, kuigi ta wähe wõõrastaw on,“ leppis Fritz. „Mistarwis siis niisugune laudne tee. Kirjast adwokatidile oleks küllalt olnud!“

„Wäga õige!“ kinnitas adwokat ja jalutas ältiga lest tuba seiswa laua taha. „Siis ei aita muud, kui tarwis järele kuulata. Kas politseis käisite juba? Proua Detleffen peab ju ometi sissekirjutatud olema. Teie, kui politseinik, teate ju ometi, et iga inimene Saksamaal nummerdatud on.“

Nii siis: ärge wiitwitage! Ja on meil sünnikoht teada, siis uurime edasi. Oleks aga weider lugu, kui oma ninal lasetšime tantsida. Minge kohe püürjermeisteri juure. Mina räägin temaga pärast telefoni kaudu.“

Gottlieb Töle wõttis Fritzju trepil jälle wastu ja juhtis raelotta.

Wana püürjermeister kuulis imestades, mis Fritz nõudis, ja lastis endale istute nimekirja tuua. Lühikse forimise järele tõstis ta pea üles.

„See daam wiibib Guteknehti sanatoriumis?“ küsis ta. „Teie wististe niisama?“

Fritz niutas pead, ehk küll ta selle küsimise ülestiigse leidis olewat.

„Proua Detleffen!“ luges püürjermeister. „Sündinud 26. apr. 1879 Bremenis. Viimane elukoht — Magdeburg.“

„On see daam teile need teated ise annud?“ küsis Fritz ja lähenes.

Püürjermeister taganes ettewaatlikult ja seadis prillid otse. Sanatoriumi wõeraste wastu tuli ettewaatlik olla.

„Ei,“ wastas ta wiititades. „Seda tegi sanatoriumi inspektor.“

„Need teated on waled!“ ütles Fritz. „Mina kui poli- tseinik nõuan selle asja uurimist.“

„Siis uurige seda isel!“ wastas püürjermeister ja lõi raamatu kinni. „Meid see ei huvita. Kes sanatoriumi lähed, selle ülewaataja on arst. Meil ei ole põhjust nende teadete juures kahelda ja sanatoriumi walitsusele raskusi teha. Seda nõuab juba meie oma kasu.“

Kohe sellejärele oli Fritz jälle wäljas ja sammus Gott- lieb Töle seltsis edasi.

Kui ta temaga koju jõudis, oli lobapint wõeraid täis. Nad oliwad praegu mägedelt tulnud ja puhkafwad weidi.

Tillo-onu, kellele mägedes ronimine raskusi tegi, säras terweft näost, sest tema kõrwal istus proua Detleffen. Leit- nant seisis kaugemal ja hammustas huuli. Miljonäri wastu ta ei jaanud. Fritz teretas lühidelt ja läks tuppa.

„See waene pois!“ ütles proua Gerstenberger kaas- tundlikult. „Nüüd on ta ometi nii kaugel! Näete nüüd, mis noorest, anderiklast mehest wõib saada!“

„Palju mittel!“ wastas Tillo-onu ja lõi endale rusikaga rinna peale. „Meie wanad oleme hoopis teisest aimest.“

Proua Detleffen õnnestas teda selle eest sooja pilguga, mis tale alati wästi alla tungifwad.

XVI.

Tillo-onu ei jäänud aga mitte kaelasideme juure seisma. Ta läks habemeajaja juure, kes Fritzule hõire muretsenud, ja wahtis seal kaua aega peeglisse.

Habemeajaja keerutas omas walges luues ärewalt tema ümber. Oli ju ammu teada, et Tillo-onul miljonid olid.

„Mis te arwate,“ tähendas Tillo-onu kõikudes, „kui ma habeme lasestn maha wõtta?“

„Ruidugi, muidugi!“ hüüdis habemeajaja ja langes wiisakalt lootka. „Ikka maha, ikka maha!“

"Eks ole tõsi?" muheles onu. "Ja teeb mu pifut wanemaks."

"Pifut!" hüüdis habemeajaja ning tõstis käe wannu-tades üles. "Wähemalt 20 aastat!"

"Noh, siis mahäl" lamandas Tillo-onu ja istus toolile.

Meister tegi mis tarwis oli: wõttis kõigepealt patent-käärid, segas siis suure hulga wahtu, määris Tillo-onu lõua sisse ja hakkas siis noaga ametisse. Tillo-onu silmitses ennast peeglis ja nifutas rahulolles pead. "Kui ma wurrud weel alles jätafsin!" julges ta ütelda.

"Muidugi!" hüüdis habemeajaja waimustatult. "Aga wärwida! Mul on tore wärw. Kriukamol. Wärwib ja teeb wurrud siidipehmeks. Aga kohe alata. Kohe, niipea kui esimised otjatejed tulewad, et need silma ei paistaks!" Suure rahulduse tundega pistis Tillo-onu wäikse klaasi taskusse.

"Ja juuksed?" küsis ta weel enam wiivitades ja tähendas hallwalgete harjaste peale, mis ta pealimbrust katfiswad.

"Ka wärwida!" otjustas habemeajaja. "Kuid ette-waatlifult, isna aegamööda. Igal hommikul teelusika täis. Nagu arstirohtu. Ja neljateistkümnepäewa pärast on teil kõige toredamad pruunid juuksed."

Tillo-onu pistis ka selle, hästi suurema, klaasi taskusse.

"Wastutan headuse eest!" sofstas habemeajaja, raha wastu wõttes ja lumardas uft awades. "Neljateistkümnepäewa pärast on teil juba tore habe. Muidugi hoiaime ta Amerika laadilise."

"Tunnen!" wastas Tillo-onu ja sammus teele.

Kui ta elektrijaama juures ümber nurga pööras, nägi ta teisel pool teed Fritzju, kes seal Gottlieb Tõle seltsis jalutas. Tillo-onu mõtles pifut aega ja läks siis tema juure.

"Noh!" ütles ta lahkest. "Kudas käsi käib? Mis ja teed?"

"Onu!" ksfendas Fritz ja langes temale kaela. "Ära pane pahaks, aga sa näed otse tore wälja. Kuhu ja oma habeme panti pantid?"

"Ära räägi lollust!" pahandas Tillo-onu. "Inimesed jääwad juba seisma."

"Mis on mul inimestega asja?" naeris Fritz ja toibus aegamööda inimestest. "Kui ma nüüd neiu olesin, lähetsin sulle kohe mehele!"

"Sa oled hull!" ütles onu, kuid salamahiti tundis ta ometi head meelt.

"Palun wäga!" pahandas Fritz. "Ma katsun igapidi oma mõistlikkust näidata. Ei puudu palju ja ma olen oma efsarwamijselt waba."

"See on õige," kõhatas Tõle. "Herra Semmelhack on wäga mõistlik, nimelt minu juhatusel. Kui nii weel mõni päew edasi läheb, kaotan oma ilusa koha!"

"Sm!" ütles onu pikema mõtlemise järele. "Tahaksin endale uue kübara ja uue ilikonna osta, aga ei tunne uusi moodisi ja uut moodi kraami. Olen terve eluag finiseid meremehehiideid kandnud. Ja nüüd ei taha enam — on igawaks läinud."

"Mõistan!" hirwitas Fritz. "Hulludel on mõnikord wäga teraw mõistus, ja ma saan just aru. Sa tahad wäikeft leitnanti üle liita. Ja mina aitan sind sellejuures. Täna wõime toreda wäljasõidu teha. Wahest Thalesse ja Nõiatantsuplatfile. Aga ronima pead sa!"

"Seda ma ei tärda!" wastas onu kindlaste.

"Pealegi tahan sulle weel midagi ütelda!" sofstas Fritz temale kõrwa. "Leitnant jalutab juba hommikust saadil proua Detleffeni seltsis puistestikus ja jahwatab mett kui mesilane."

"Mis?" hüüdis onu. "Küll ma talle! Selle eest jätame ta ilufaste koju!"

"See oleks wiga!" wastas Fritz. "Ja peab nimelt kaasa tulema. Kuid jäta ta ainult minu hoolbe!"

"Nii siis oleskime kufjariga neljateistkümnepäewa Tillo."

Kuid Gottlieb Tõle lubas wiitendaks tulla.

"Locil! Teie jätate koju!" otjustas Tillo-onu. "Wastu-tufe wõtan mina oma peale. Minu wennapoeg ei olegi ju hull. Ta tsbutseb ainult. Seda tean mina paremine."

"Tagatargemaks," ütles Fritz. "Seda fina ei tea. Tõle tuleb kaasa. Seda on mulle waja. Teadagi on ta minu isääralt sõber!"

Wahit naeratas meelitatult — seda ei olnud tale weel ükski hull ütelnud.

Siis läksid nad üheskoos mitmesse moodimagasini, ja kui Tillo-onu mõne waewarikka weerandtunni järele sanatoriumi aiawarawasse astus, ei tundnud teda enam keegi ära. Tal oli hall, moodne ilikond seljas, pehme wikkübar peas ja kuldsed käepidemega peenike tepp käes.

Kui proua Gerstenberger ta wiimaks naerust ära tundis, langes äratundja peaaegu minestusse. Leitnant tegi õige mossis näo, aga see ei aidanud. Sest proua Detleffen tundis nähtawaste mõnusat illatust.

"Herra Semmelhack!" ütles ta lahkest. "Teie näete wähemalt kakskümme aastat noorem wälja!"

"Eks ole tõsi!" naeris Tillo-onu rahuldatult. "Kannatage weel, kuni ma enesele lasen mõtkhabeme kaswada. Siis wõin iga leitnandiga wõistelda!"

"Minult mitte herra von Schmillwitziga!" seletas proua Detleffen, mille eest ta leitnandilt leekiwa tänupilgu sai.

"Oh, Jumal hoidku!" kütis Tillo-onu. "Herra von Schmillwitz lööb minu muidugi üle!"

"Suuresõltjad on wäljaarwatud!" kostis tagapoolt.

See oli Fritz, kes kõepolest ilimõistlik wälja nägi. Proua Gerstenberger leidis tarwilifuts seda toonitada.

"Mis jääb mul muud illegi!" wastas Fritz tõsifelt. "Dr. Nörenberg nõuab, et ma oma mõistust tõendan. Mõistate illegi, et see mul wäga raske on?"

Ja kõik olid temaga enam-wähem nõus, illegi majoriproua julgese tale läheneda. Sest ta tundis enda pärast hiirenalja palju terwema olevat. Minestus oli ta maotatarri peale nähtawaste hästi mõjunud.

Ja et juba esimene lõunakell lõõnud oli rutati Thale sõiduks ettewalmistusi tegema. Proua Detleffen, kui peafit, leidis plaani toreda olevat; proua Gerstenberger, kui bal-last, ilikoreda. Ka wäike leitnant wõttis proua Detleffeni kutsse tänuga wastu. Minult kui Fritz oma arwamijselt awaldas, et ta kaasa tuleb, langes waimustus märkalt.

"Ärge kartke!" ütles Tillo-onu. "Meie wõtame wahi kaasa. See peab kõigi tehtawate lolluste eest wastutama."

"Aga wahit istub pukk!" nõudis proua Gerstenberger. Seda lubati. Troika oli wäike, tarwis oli kuueistmeline wõtta. Ja et üks plats prii oli, paluti ka majoriprouat kaasa.

"Mina hädahobuseks ei ole," wastas see pahafelt. "Pealegi potan ma küllalifi."

Gottlieb Tõle tellis lõunasõõgi ajal hobused. Õigel ajal sõitis tõld ette. Minult daamid läksid endid wodata. Kõigepealt tuli proua Gerstenberger. Mustwalgetirju riie katus asjata tema ümarikkust maalilikudesse wõltidesse paenutada.

"Hopla!" hüüdis Fritz ja pugese tõlla pahemasse nurta. Tillo-onu weeres paremasse, et wanter ümber ei lähets.

Nüüd kahises proua Detleffen ligemale weripunasest kostiumis, mida aga Jaapani toorest siidist tolmumantel paratu kattis.

Fritz pattus tale wantrise astumiseks kätt. Aga proua Detleffen ei wõtnud jeda wastu, waid ronis ise osawalt wantrise.

"Herra Semmelhack noorem saab juba wiisakamaks," tähendas ta naeratahes ja wõttis Tillo-onu kõrwal istet.

Fritz ruttas tema wastu istuma ja Gottlieb Tõle ronis pukk. Wiimaks upitati weel wäike leitnant päräle. See wajutas enda proua Detleffeni kõrwale nurta ja tõmbas tõllaukse kinni. Wanter wuras teele.

"Dete wiimaks teisele arwamijsel jõudnud?" küsis proua Detleffen Frigult. "Wõi arwate mind ilka weel oma naiseks?"

"Ei mõilegi selle peale!" wastas Fritz pifut rõhutult. "Kuulafin Berliinis järele. Minu naine wiibib Monte Karlos."

"Oh ei!" hüüdis Tillo-onu. "Seda ei oleks ma Helenest uskunud! Nifugune waitne naine!" (Järgneb.)

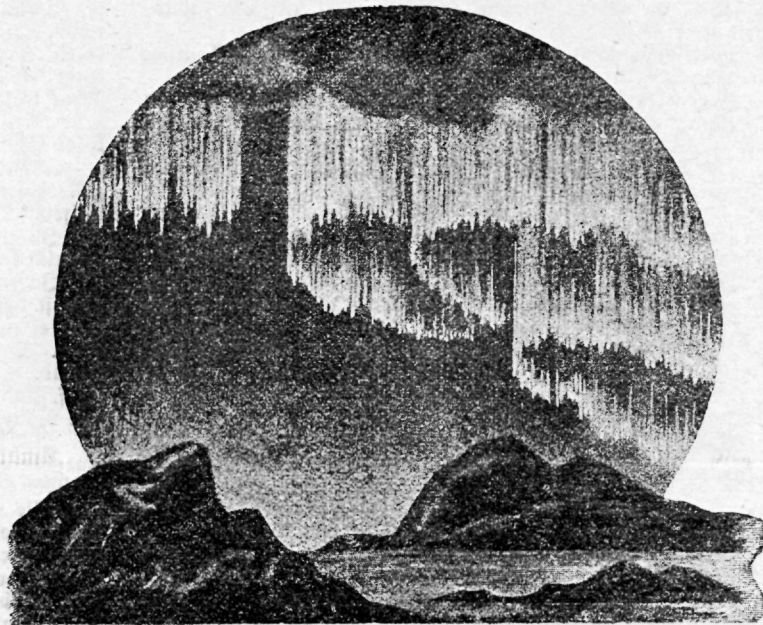
Bõeras.

Kui päwatööst ma tulin õhtul koju,
ja trepist üles, wäsinud kui roju,
ma ronisin täis wiimast eluloiu,
et saaksin ruttu kojutust ja toitu,
siis nägin trepil äkki halli kogu,
kes istus küürus seal kui wana logu —
nii sõnalasumata, wagusana,
pea ümber rätik, rābalane, wana . . .

„Mis teed ja siin? Kes oled?“ lohe küsin
ja ise wāheks seisatama püsin,
et nāha, kas ehl wälja tēnawale
taas tagasi ta läeb — see kogu hall. —
Kuid ei tal lahtumiseks pole tuju:
ta istuma jääb nagu kiviukuju
ja pōrnitseb mind widewiku wilgul —
oo — õõnsel, õõdsel, lohutawal pilgul . . .

„Kes oled ja?“ weel lord ma küsin kiirelt.
„Ja mis ja otsid minu kodu piirelt?
On sinule wast mingit abi waja —
ei oma lāwelt waest ma ära aja . . .“
Kuid ta mu kõnet juba nagu teadis
ja hābelikult oma rātti seadis.
Siis awas suu, kus puudus hambajālg,
ja õõdselt ütles ta: „Ma olen Nālg!“

R. Põld.

Põhjawaalgus.

Mits mrs. Corner oma sõnad tagasi wõttis.

Jerome K. Jerome järele tm.

„Ei, ma rāāgin seda päris tõsiselt,“ seletas mrs. Corner.
„Meesterahwas peab meesterahwas olema.“

„Aga sa ei wõi ju ometi soowida, et Christofor — ma
tahtsin ütelda, et mister Corner — sedalaadi inimene oleks,“
tähen das tema südameseõbranna.

„Ma ei ütlen mitte, et ta seda sagedaste peats tegema.
Aga mul oleks meeltmõõda teada, et ta päris meesterahwas
suudab olla. . . Ütleste teie herrale, et hommikueine laetud
on?“ pööras mists mrs. Corner sel filmapilgul kolme keedetud
munaga ja teekannuga sisseastuwa teenija-tüdrukku poole.
„Muidugi ütlesin,“ wastas tüdruk pahaselt, mis tema
juures täitja harilikuks, igapäewasets nähtusjeks oli. Isegi
tema õhtu- ja hommikutalwetest kostis pahameel ja tust
wälja.

„Ja mis herra ütles?“

„Herra ütles, et ta tuleb, niipea kui riides on.“

„Reegi ei palugi teda ennem tulla,“ tähendas mists mrs.
Corner. „Kui ma wiie minuti eest teda kutjusin, wastas ta
mulle, et tal weel ainult krae laela olla panna.“

„Arwan, et herra ta praegu talle sedafama wastab, kui
te teda jälle kutjute,“ arwas tüdruk. „Kui ma ulse wahelt
sisse waatasin, oli herra neljakāpuli maas ja otsis sāngi
all kraenõõpi.“

Mists mrs. Corner jäi, teekann lāēs, jahmatanult seisma.

„Ja kas ta midagi rāākis?“ küsis ta siis.

„Ah rāākis wõi? Kellega tal siis rāākida oli? Mul
juba lobisemisjeks aega ei ole.“

„Ma tahtsin ütelda: kas ta mitte iseenesega ei rāākinud?“
seletas mists mrs. Corner. „Ega. . . ega ta ei kirunud?“

Mists mrs. Corneri hāālest kuuludus isegi midagi lootusetaolist.

„Kas ta ei kirunud? Herra ei kirunud? Ta ei oslagi
ju kiruda.“

„Tānan wāga,“ ütles mists mrs. Corner. „Wõtte minna,
Harriette“

Mists mrs. Corner pani teekannu kolinal laua peale.
„Isegi teenija-tüdruk, ta see põlastab teda,“ ütles ta mõ-
rudalt.

„Wõib olla, et ta ennem kirus ja juba lõpetanud oli,“
arwas mists mrs. Grean.

Kuid see ei suutnud mrs. Cornerit rahustada. — Kõik
oli lõpetatud! Mõni teine meesterahwas oleks kõige aja
kirunud.

„Aga wõib olla,“ arwas heasüdamline mists mrs. Grean, kes
alati walmis oli patuse laitsjeks wälja astuma, jällegi,
wõib olla, et ta siiski kirus, ainult Harriette ei kuulnud
seda. Kui ta näitusjeks pea sügawale sāngi alla pistis. . .“

Uks lāts lahti.

„Balun wabandada, et hiljaks jāin,“ sõnas mr. Corner
rõemfakt tuppa lennates.

Mr. Corner oli hommikuti alati heas tujus. „Wõta
päewa naeratusega wastu, ja ta õnnistab sind.“ Seda
wanasõna oli mists mrs. Corner (ta oli juba kuus kuud ja
kolm nädalat mehel olnud) oma abikaasa suust just laitsjeda
kaks lorda kuulnud, kui noor naisemees ennakst hommikuti
sāngist ülesajades omaette pomises. Üleüldse māngisid
wanad sõnad mister Corneri elus suurt oša.

„Leidsid sa kraenõõbi üles?“ päris mists mrs. Corner
järele.

„Imelik asi,“ wastas mister Corner, laua taha istudes.

„Oma enese filmadega nägin ma, kuidas ta sāngi alla
weeres. Wõib olla. . .“ Ära ainult mind teda üles otsida
palu,“ katkestas teda mists mrs. Corner. „Neljakāpuli põ-
randat mõõda roomata, pead wastu rauast sāngijalgu ta-
gudes. . . sellest oleks küllalt, et teisi mehi kiruma panna.“
— Pearõht oli sõna „teiste“ peale pandud.

„See on kaunis hea abinõu iseloomu kaswatamisjeks,“
tähen das mr. Corner õpetawalt. „Kannatlikkus ja. . .“

„Kui sa jälle mõnda oma pikladesst kõlbluseõpetustest ette
kandma mõtled halata, siis ei jõua sa einewõtmisjega kunagi
walmis,“ kurtis mists mrs. Corner.

„Kahju, kui nõõbiga midagi juhtub,“ tähendas mr.
Corner. „Tema tõsine wāärtus wõib. . .“

„Küll ma tema peale einewõtmist üles otsin,“ tuli mists
Mrs. Grean appi. „Mul on kadunud asjade ülesotsimisjeks suur
osawus ja and.“

„Seda usun ma tõeste,“ ütles iliwisjafas mr. Corner,
lusitaga munakoort puhastades. „Niisugused nõiduslikud,
imejelged filmad, nagu teie omad. . .“

„Sul on kõigest kümme minutit veel aega,“ tuletas naine tale meelde. „Eõõ ruttu.“

„Ma sooviks mõnikord ka oma juttu lõpetada,“ ütles mr. Corner.

„See ei lähe sul iial korda,“ kinnitas mistress Corner.

„Ma teeks siiski katsed,“ ohtas mr. Corner, „wahest nende päewade sees.“

„Kudas sa magasid, kullake? Ma unustasin seda esiti sinu käest küsimata?“ küsis mistress Corner oma sõbranna käest.

„Esimisel ööl magan ma wõeras kohas alati halvaste,“ seletas miss Grean. „Ja peale selle olin ma erutatud.“

„Mul on wäga kahju,“ ütles mr. Corner, „et teie mitte paremat näitemängu ei juhtunud nägema. Kui inimene ainult harwa teatris käib.“

„Sis tahab ta lõbu maitsta ja tunda,“ katkestas teda mistress Corner.

„Aga mulle näib, et ma terwel oma eluajal niipalju pole naernud, kui eila,“ ütles sõbranna.

„Jah, tükk oli õige lõbus. Ka mina sain naerda,“ oli mr. Corner nõus. „Ruid samal ajal oled sunnitud tahtmata mõtlema, et joomist näitemängu aineks wõttes.“

„Peategelane ei olnud sugugi mitte jooanud,“ wastas mistress Corner, „ta oli ainult weidi lõbusas tujus.“

„Kallim,“ ruttas mr. Corner wahela, „ta ei seisnud mitte jalulgi.“

„Oli aga siiski palju huvitawam, kui mõned meesterahwad, kes jalul suudawad seista,“ waidles mrs. Corner wastu.

„Kallim.“ ütles mees õpetlikult, „meesterahwas wõib ka siis huvitaw olla, kui ta jooanud ei ole; niisamuti, nagu jooanud olla, mitte.“

„O, meesterahwad on ilka paremad, kui nad wahetewahel mõne tipu teewad,“ seletas mrs. Corner.

„Kallim.“

„Ja ka sina, Christofor, oleksid palju parem, kui sa mõnikord natuke tipsutaksid.“

„Ma ei tahaks mitte, et sa seda kõneled, mida sa päriselt ei mõtle,“ ütles mr. Corner, tühja klaasi lauale lihtates. „Mõni wõib sinu juttu kuuldes.“

„Kui ilmas asju on, mis mind wihastada suudawad,“ sõnas mrs. Corner, „siis on üks neist see, kui keegi ütleb, nagu kõneleks ma midagi, mida ma päriselt ei mõtle.“

„Ja mistarwis seda siis teha?“ tähendas mr. Corner.

„Ma ei tee seda sugugi mitte, waid mõtlen tõeste nii, nagu ma rääkisin,“ seletas naine.

„Ei wõi olla, kallim,“ püüdis mees wastu waielda. „Ega sa seda ometi tõsiselt soowida ei wõi, et ma ennaft täis jooksin — kuigi harwa.“

„Ma ei ütelnud mitte, et sa ennaft täis peaksid jooma, waid ainult wahetewahel tipsutama.“

„Seda ma ju ka teen,“ katkkes mr. Corner ennaft, „aga ainult parajusepiirides, nagu üleüldise kõigis asjus.“

„Tean juba,“ wastas naine.

„Illa parajusepiirides ja siis pole wiga midagi.“ Seekord katkestas mr. Corner ise ennaft. „Kahjuks peame meie,“ sõnas ta, laua tagant üles tõustes, „selle huwitawa aine edaspidise harutamise edasi lükkama. Kui sul, kallim, midagi selle wastu ei ole, et minuga korridori peale tulla, seal on mõned tühised asjad, mis majapidamisesse puutuwad, diendada, siis.“

Peremees ja perenaine lipsasid küllalistest mööda ja panid endi järele uffe kinni. Küllaline jäi sööma.

„Ma ütlen seda tõsiselt,“ kordas mistress Corner, minut hiljem uueste lauataga istet wõttes, kolmandat korda. „Ma annaksin ükskõik mis — jah, ükskõik mis,“ kordas ta kindlasti, „et aga Christofor rohkem teiste, harilikude meesterahwaste laadi oleks.“

„Ta on aga ju alati niisugune olnud — niisugune, nagu ta praegu on,“ tuletas sõbranna tale meelde.

„No jah, kosa tulles ja laulatuse ajal peab meesterahwas muidugi täiuse eeskju olema. Aga ma ei teadnud arwata, et ta niisugujets jääb.“

„Mul näib ta õige armas ja hea inimene olewat. Sina oled üks neist, kes iial oma enese õnneft aru ei saa.“

„Ma tean, et ta tubli mees on,“ oli mistress Corner nõus. „Ja ma armastan teda südamest. Aga just selle tõttu, et ma teda armastan, ei taha ma tema pärast punastada. Ma tahan, et ta päris meesterahwas oleks ja sedasama teeks, mida kõik teised teewad.“

„Aga kas siis kõik meesterahwad igal parajal wõimalusel lõimawad ja lauwad?“

„Muidugi,“ kinnitas mistress Corner iseteadlikul toonil. „Meesterahwas peab meesterahwas olema, aga mitte mõni naijemoodi mees.“

Ja sellega lõppes seekord jutujamine selle aine üle mistress Corneri ja miss Greani wahel.

Ja just kuu aega peale seda juhtus, et mister Corner esimest korda purjus peaga koju tuli. Ja kudas see juhtus, seda ei suutnud mister Corner enesele kunagi dieti ette kujutada. Oma „esimese peatäie“ oli ta niipalju austaid tagasi teinud, et ta seda enam kudagi meelde ei suutnud tuletada. Ja seftsaadik ei olnud ta parajusepiiridest iial üle astunud, ega polnud tal selleks ka kiufatufiki olnud.

„Meie ees laua peal seisid claretipudel,“ tuletas mr. Corner pärastpoole nii mõnigi kord meelde, „milleft tema tubliste üle poole ära jõi. Ja siis muretles ta wäikse pubelikesetäie mingisugust rohelist jooti laua peale. Seejuures kõneles ta, et see pirnidest olla tehtud, ja Beruas teda just laste tarwis walmistatawat. Muidugi oli see niisamuti deldud; aga siiski ei saa ma aru, kudas üks klaasitäis. . . Aga wõib olla, et ma jutujamise juures siiski üle ühe klaasi ära jöin, ilma et seda ise oleksin tähele pannud?“ See küsimus piinas mister Cornerit wäga.

Saladuskline „tema,“ kellega jutujamisel nii halvab tagajärjed olid olnud, oli mister Corneri kauge sugulane, keegi Bill Damon, aurulaewa „Fortuna“ wanem tüürimees. Mister Corner ei olnud teda enam lapsepõlwest saadik näinud, kui ta korraga täitsa ootamata temaga sel saatuslikul päewal Leadenhalle-Streeti peal kokku juhtus.

„Fortuna“ pidi järgmisel hommikul sadamast lahkuma ja Duna-Amerika poole teele ajuma, nii et jälle aastad mööda wõisid minna, enne kui nad üksteist näha oleks saanud.

Mister Damon seletas, et saatus, kes neid nii ootamatalt üksteise kaenla paissanud, sellega täitsa selgeste awaldanud olla, et nad „Fortuna“ kaptenikajutis sõbralikult õhtust peaksid sööma. Sellepärast pööras mr. Corner kontori tagasi, saatis koju kirjakese koguni haruldase teatega, et ta enne kella kümnet koju ei tulewat, ja seadis kella pool seitseme ajal oma sammud — esimest korda peale abieluseastumist — korteri ja naisute se poolt hoopis teisale.

Mõlemad sõbrad jutustasid igasugu tühistest asjadest. Siis aga kalbus jutt armukeste ja naiste peale.

Tüürimees Damonil olid sel alal nähtawaste laialdased ja mitmeladilised kogemused. Sõbrad kõnelesid — dieti kõneles küll tüürimees ütsinda, kuna mr. Corner ainult pealt kuulas — tumedawerelisteft Hispania iludustest, mustasilmalistest kirglistest Kreoli neidest ja walgenäolistest ning punapõskelistest Kalifornia orgude neitidest. Tüürimehel oli naisterahwastega ümberkäimise asjus oma teoria, mis hoolega äraproowitud olt ja mida ta eduga tegelikult tarwitas — wähemalt oma enese sõnade järele. Mister Corneri ees awanes uus ilm, kus nõibuslitud naisterahwad koera-alandlikkusega mehi jumaldasid, kes selle peale waatamata, et nad nende tunnete peale wastasid, siiski nende üle läskijateks wõksid olla. Mister Corner, kes esialgul külma hoolimatusega pealt oli kuulanud, hiljem aga ita enam ja enam taasa sai listud, istus nagu ärandiutud. Ainult aeg tegi wiimaks tüürimehe jutustusele oma armulugude üle lõpu peale. Kell üheteistkümneme ajal tuletas koft meelde, et kapten ja lootsman iga filmapiik laewa peale tagasi wõiwad jõuda. Nii hilise aja üle imestades ättsis mr. Corner kaua ja õrnalt oma sugulasega jumalaga, siis aga leidis ta, et sadam kõige keerulisem paik on, kus ta kunagi teed on pidanud otjima. Minor-Streeti peal tuli mr. Corneril laternaposti all korraga pähe, et ta inimene on, kelleft tarwilist lugu ei peeta. Mistress Corner ei kõneleud ega teinud kunagi midagi selletawlist, millega ka kõige külmawerelisemad lõunamaa iludused oma palawat kirge awaldasid meeste wastu, kes —

Prantsuse soomusauto jalutusajal Sakska kaewikutesse.

niipalju kui mr. Corner seda otsustada suutis — millegi poolest temast enesest paremad ei olnud. Mister Corneri filmid läksid piharatest märjaks, kui ta oma naise sõnade ja tegude peale mõtles. Seal juhtus ta aga tähele panna, et linnawaht teda uudishimulikult filmitseb, ja sellepärast pühtis ta lähtu piharad ära ning ruttas edasi.

Manchen-Hausi raudteejaama ees, kus alati väga porine on, pöörasid mõtted tale osaksäänud alandamiste ja haavamiste peale uue jõuga tagasi. Mis pärast ei ole mistski Corneri juures koera-alandlikkusest mitte jälgegi näha?

„Siüdi olen selles ainuüksi mina,“ kõneles ta nutvalt iseeneses. „Naisterahwas armastab oma kassi ja, niisugune on tema loomusund,“ harutas ta mõtterikkalt iseeneses. „Pagan võtku! Rahtlen küll, kas ta pool päewagi seda on teadnud, et ma tema kassi olen. — Käi eemale!“ kätartas ta heasüdamlise näoga poisijõmsika peale, kes pärani suuga tema ette seisima jäi.

„Ma armastan heameelega juttu pealt kuulata,“ selistas poisijõmsikas vuhkaldamlikult.

„Kas sul siin siis juttu ajab?“ päris mister Corner „Eks ilka teie isand,“ vastas jõmsikas.

Sinnaft Ravenescorti pargini, kus tema suvemaja ajas on dige tükk maad, kuid mõtte, lüdas ta oma edaspidise elu mistski Corneriga siäse seab, hoidis teda kõige aja erewil. Kui ta wagunist wälja astus, tegi tale meelelusta peasjalikult ainult kolmveerand wersta porist teed, mis teda kõwaste kindlastestud otjuse täidesaatmisest — jalamaid punkt-punktilt ja täpp-täpilt mistski Cornerile asjaolude tõsist seijuforda selgetks teha — veel lahutas.

Suwmaja, mille wälimus arwamist wõdis äratada, et tema elanikud juba kõi ammu rahulikus unes puhkawad, äritas teda veel enam üles.

Naine, kes oma meest koera-alandlikkuse ja truudu-

sega armastab, oleks kõige aja ülewäl waltwanud: wahest lähel mehel veel midagi tarwis?

Ukse külge kinnitatud wõskse nimelaua põhjal selgusele jõudes, et ta ilka tõeSte siin elab, jäi mr. Corner ukse taga peatama. Nimelaua kõrwal olew tahwliste palus kellanõbu peale wajutada, ja sellepärast ei leppinud mr. Corner mitte ainult sellega, et ta ukse pihta pööratas, waid ta wõttis majarahwa jaluleajamisel ka kella appi. Et aga üks tema ees siiski mitte filmapilt lahti ei läinud, siis pööratas ja kõristas ta ühtesoodu edasi.

Wiimaks tehti teisel korral olewa magamistoa aken lahti.

„Oled sina seal?“ küsis mistski Corneri hääl.

Sellest kuulusid selgeste marulise tunde märgid wälja, — ainult mitte selle tundemärgid, mida näid mister Corner sinna juure tahtis „pookida“. See juurendas veel enam tema wiha.

„Mistarwis sa minuga aknast kõneled, nagu oleksin ma sind siinipäewa-dõl lauluga üles äratama tulnud. Jalamaid tuleb alla ja awad ukse,“ kätartas mr. Corner.

„Kas sul siis wõtit ei ole?“ päris mistski Corner järele.

Wastuse asemel wõttis mr. Corner uue tormijõõsu ukse wastu ette. Aken pandi kinni. Wõni filmapilt hiljem läks üks nii ootamatalt lahti, et mr. Corner, kes ilka veel käepidemest kinni hoidis, sõna tõsises mõttes eeskotta lendas. Mistski tuli aegamisi trepist alla ja hoidis juba terwet märkuste tagawara waruks walmis.

Ta ei olnud aga aimata teadnud, et mr. Corner, kes harilikult nii sõnakehw oli, seelord temast ette oskas jõuda. „Kus õhtusõõt on?“ küsis mr. Corner pahaselt, ilka veel uksest kinni hoides.

Smestuse pärast otse tarretu, põrnites mistski Corner tale otja.

August Aikas,
Tartu kr.
Tegewas sõjaväes.

Eduard Tiedemann,
Märjama w.
Tegewas sõjaväes.

Karl Kaasik,
Lohusuu. Edjaatusest
eestiintl. Meie taastööline

Aleksei Riidam,
Saaremaalt.
Tegewas sõjaväes.

Wilh. Balf,
Tallinnast. Septembris
R. all haawatud.

"Kus on õhtusöök?" kordas mr. Corner uueste. "Mis see tähendab: kas wõi siis magama heita, kui pere-konna p-e-a weel õhtust pole jõunud?"

"On midagi juhtunud, kallile?" kuulbus ülevalt trepi otsast miis Greani hääli.

"Siis astu ometi sisse, Christofor," palus mistress Corner. "Astu ometi sisse ja luba mind uft kinni panna."

Mistress Corner oli nende noorte naisterahwaste liigist, kes kõrgemeelselt, siiski aga mitte ilma meeldivuseta, inimeste üle, kes alandlikult nende sõna on harjunud kuulama, walitseda armastawad; niisugused naisterahwad löwad ruttu ja hõlpsaste araks.

"Ma tahan praetud maffa," teatas mr. Corner, ufte läepideme asemel jalgade peal seiswast riidewarnast kinni haarates, mida ta aga kobe jälle kahetses. "Ja mitte asjata wastu rääkida. Saib aru? Ma ei falli wastu-rääkimist."

"Oh, Jumal küll, mis pean ma tegema?" fofistas kohkunud mrs. Corner oma sõbrannale. "Kodus maffa ei ole."

"Riipjeta tale munarõoga," soovitas heasüdamline sõbranna, "ja puista õige rohkeste pipart peale. Wahest ei saa ta sellest aru."

Pita palwetamise peale astus mr. Corner wiimaks sõõgituppa. Mõlemad naisterahwad ruttasid kõõki tuld üles tegema, ja peagi afus neile appi ka teenija-tüdruk, kes enese kähku riide oli pannud ja kelle alaline tufane olek nüüd jäljeta kadunud näis olewat.

"Ma ei olets feda iial uftunud," fofistas lumiwalge näoga mrs. Corner. "Mitte iial."

"Kobe on tunda, et majas meesterahwas on, kas pole tõsi?" fofistas teenija-tüdruk waimustatult.

Wastufe asemel andis mrs. Corner tale kõrwatiilu; see kergitas weidi ta siidant.

Teenija jäi kõige aja külmawereliseks; mrs. Corneri ja ta sõbranna kohta peab aga üttema, et mister Corneri hääli, mis iga weerand minuti takka uusi käskusi wälja kuulutas, nende tööd ennem takistas, kui kiirendas.

"Ma kardan üftfinda minna," ütles mrs. Corner, kui kõi kandami peale walmis oli pandud. Sellepärast läks sõbranna temaga kaasa, kuna teenija-tüdruk nende kannule tipfima jäi.

"Mis see on?" pööritas mr. Corner filmi. "Ma ütlesin ju, et mulle lambakotleita walmistataks."

"Anna andeks, kallim," kogeles mrs. Corner, "aga meil ei ole praegu lambaliha kodus."

"Hästi-fisefeatud majapidamises, mis mul tulewikus peab olema," jatkas mr. Corner enefele õlut walades, "ei tohi lambaliha ammugi puududa. Saib aru? Iial ei tohi lambaliha puududa!"

"Ratfun feda meeles pidada, armsam," ütles mrs. Corner.

"Mulle näib," tähendas mr. Corner süües, "et ja mitte niisugune perenaine ei ole, nagu mul tarwis läheb."

"Ma piitlan ennast parandada, kallim," sõnas mrs. Corner paluwalt.

"Ja kus sinu raamatud on?" küffis mr. Corner korruga.

"Minu raamatud?" kordas mrs. Corner imestufega.

Mr. Corner pöritas rufikaga laua pihta, mis paljugi — muu seas ka mistress Corneri — hiippama pani.

"Ära puikle kõrwale, armsam," ütles mr. Corner. "Sa tead wäga hästi, mis ma ütelda tahan. Kus on sinu fiske-tuleku ja wäljamineku raamatud?"

Need lamafid laua sahtlis. Wäriwewa käega tõi mrs. Corner nad fealt wälja ja ulatas mehe kätte. Üht neift huupi lahti lüües jäi mister Corner kortsus otsafefega sinna fiske wahtima.

"Mulle näib, nagu ei ostaks fina koftu arwata," sõnas mr. Corner.

"Mul. . . koolis. . . mul läks koolis rehendumega alati hästi," wastas mrs. Corner kogeledes.

"Ülksõil, lubas sul koolis läks, aga. . . kaskümmend-seitse ja ühekfa kuipalju on?" küffis mr. Corner wihaselt.

"Kolmkümmendkafekfa. . . seitse," kogeles surmani ärahirmunud mrs. Corner.

"Aga tunned ja ütstordühte ühekfa peale wõi mitte?" pöritas mr. Corner.

"Muidugi tunnen," nuuksus mrs. Corner.

"Kudas ta käib?" küffis mr. Corner käskiwalt.

"Ühekfa korda üfs on ühekfa," algas waene naene nuuksudes, "ühekfa korda kaks. . ."

"Edasi," sõnas mr. Corner karmilt.

Mrs. Corner luges tafafe, ühetoonilise häälega, mida wahetewahel tagafhoitud nuukfumine katkestas, edasi. Ülksõrdühte wiigutaw ühetoonilfus ei jätnud oma mõju awaldamata.

Kui mrs. Corner arast teatas, et ühekfa korda ütsteift-kümmend ühekfa kümmend ühekfa olewat, näitas miis Grean falamahti laua peale. Sinnapoole kartlikku pilku heites nägi mrs. Corner, et tema käskija filmad kinni olid läinud ja ta pea kergelt norstades tühja õllekannu ja taldreku wahel puhkas.

"Jäta ta fii," soovitas miis Grean, "ife aga mine magama ja keera ufte fefstpoolt lufftu. Harriette ja mina muretseme juba tema hommikueine eest. Sulle on wift kõige parem, kui ja ta filme ette ei fattu."

Mrs. Corner tegi muidugi täpipealt nii, nagu teda õpetati.

Kella seitsme paitu hommikul fundis tupp walgufe päitefe walgus mr. Corneri ennast liigutama, jelle peale aigutama ja wiimaks üht filma pooleni lahti ajama.

"Wõta päew naeratusfega wastu," pomifes mr. Corner unife häälega, "ja ta õnn. . ."

Seal ajas mr. Corner enefe korruga firgu ja waatas ringi. See ei õlnudki ju fäng! Tema jalge juures lamafid õllekannu ja klaasi killud maas. Umberlütatud talbref ühes munaga ilustas lauda heledawärwiliste killedega. Weiber tundmus pea ja näo külfes nõudis seletust. Mister Cor-

Arnold Reinholm,
Palmse w.
Kodus parandusel.

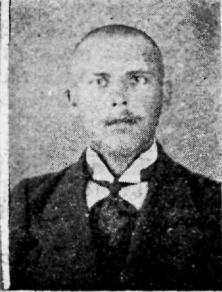
Mihkel Birtfeldt,
Kobilast.
Tegewas sõjaväes.

Martin Osem,
Wiru-Nigulast.
Tegewas sõjaväes.

Rudolf Bettai,
Wõrust.
Tegewas sõjaväes.

Jaan Uritam,
Wetša w. 29. juulil
Karpates käest haawatud.

neril ei jäänud muud üle, kui otsusele jõuda, et keegi temast salatit on püüdnud teha — ja seejuures õige heldest finepiga ümber käinud. Kuid seltsamal ajal tõmmas mingisugune kobin mr. Corneri tähelepanemise alla peale.

Poolawatud usse wahelt tuli miss Grean turjakuulutawalt-wali nägawale.

Mister Corner tõusis üles. Miss Greani pani usse enese järele kinni ja najatas seinu vastu.

„Ma arwan, et te weel mäletate, mis . . . mis te eila tegite?“ sõnas miss Grean.

„Sa ütles need sõnad niisuguse hauataguse häälega, et mister Corneril külmawärinad üle ihu jooksid.“

„Ma nagu mäletaksin midagi, aga õige segaselt,“ tunnistas mr. Corner.

„Teie tulite kella kahe ajal hommikul koju,“ teatas miss Grean tale, „ja olite joobnud, purujoobnud. Ja seejuures tegite te nii suurt kära, et küll wiist poole uulitsat unest üles ajasite.“

Mr. Corneri pool-awatud huule wahelt tuli libe oigamine kuuldawale.

„Teie nõudsite, et te naine teile sooja õhtuõõki walmistaks.“

„Mina nõudsin seda!“ Mr. Corner waatas korrats laua peale. „Ja tema . . . tema tegi seda!“

„Teie märkasite koledate,“ seletas miss Grean. „Meie kartime teid hirmjaste, kõik me kolm.“ Enese ees seiswa armetu inimese-kogu peale waadates suutis miss Grean ainult suure waewaga uskuda, et see kogu alles mõni tund tagasi teda ennast nii suuresti oli kohutanud. Ainult kohusetunne hoidis teda tagasi südamest naerma hakkamast.

„Ja kui te siis siin istusite ning õhtust sõite,“ jatkas miss Grean halastamatalt, „kõik teie teie fissetuleku ja wäljamineku-ramatud wälja tuua.“

Mr. Corner ei tundnud oma imestusel tõeste enam piirist olewat.

„Teie lugesite tale majapidamise kohta terve märgurirja ja juhtnõu-õu-kogu ette. . .“

Mistriis Corneri sõbranna filmis fähwatas kelmitas tulule. Aga sel ajal oleks wõinud mr. Corneri filmade ees ka wält fähwatada, ja ometi ei oleks ta seda tähele pannud.

„Teie ütlesite tale, et ta kolku arwata ei oska, ja sunnitsite teda üksterdühthe peast lugema.“

„Ma fundisin teda. . .“ Mister Corner kõneles niisuguse inimese üksterdühthe häälega, kes ainult teada soowib saada, mis jündinud on. „Ma fundisin teda üksterdühthe wastama?“

„Üksterdühthe ühelsa peale,“ tõendas miss Grean.

Mr. Corner wajus jõuetult ja abitult tooli peale.

„Mida pean ma nüüd tegema?“ sõnas ta mõrubalt.

„Sa ei anna mulle seda kunagi andeks — see on kindel. Ja teie ei naeragi minu üle?“ hüüdis ta äkki-ilmunud loofusenatulefega. „Kas ma tõeste niiviisi tegin?“

„Teie istusite sellesama tooli peal, kus praegu istute, ja sõite munaooga, kuna tema teie ees seisis ja üksterdühthe wastas. Lõppude-lõpuks jäite te magama, ja mina saatsin

ka tema puhkama. Kell oli juba kolm, ja ma arwasin, et teil selle wastu enam midagi ei wõi olla, kui ta need mõned tunnid, mis weel wõist üle jäänud, läbielatud ärewuse järele tingimata tarwikuks saanud puhkuse peale tarwitab.“

Miss Grean wõttis tooli peal istet, toetas küünarnuk-õidega laua najale ja jäi mister Cornerile otse näkku wõh-õtima. Kahtlemata wõlkus mistriis Corneri südamefõbranna filmis kelmitas tulule.

„Arwatavaste teie enam niisuguseid tempa ei tee,“ ütles miss Grean.

„Kas te tõeste wõimalikult peate, et ta mulle andeks annab?“ hüüdis mr. Corner.

„Ei, seda ma küll ei usu,“ wastas miss Grean, ja mister Corneri nägu wenis jällegi pitaks. „Minu arwates oleks teile kõige parem, kui teie temale andeks annaksite.“

See mõte ei paistnud aga ifegi mr. Cornerile weider ega najatas olewat.

Miss Grean waatas ringi, kas üks tugewaste kinni on, ja kuulatas weidi aega, et selgusele jõuda, kas majas kõik waike on.

„Mäletate weel,“ algas miss Grean, ettewaatuse tõttu oma häält fõhnani alandades, „mäletate weel seda jutua-õimist hommikueine juures, kui ma esimest päewa teie juures wõibisin. Teie abikaasa ütles seeford, et te tale palju roh-õtem meelidistite, kui te mõnikord ka natuke tipputaksite.“

Muidugi mäletas mister Corner seda jutuaõimist. „Aga ta ütles ju, et ma ainult natuke peaksin tipputama,“ sõnas ta meeleheitlikult.

„Noh, teie ju ka natuke ainult tipputaksite,“ jatkas miss Grean. „Ja peale selle mõitles teie abikaasa seda, et te just jooma peaksite, kuigi ta seda õtseteed wälja ei ütelnud. Kui te seeford ära läksite, kõnelesime meie sellest weel nii mõndagi. Tema ütles, et ta walmis on üksterdühthe mis andma, et teie aga rohõtem harilikku meesterahwaste laadi õleksite. Ja tema arust peawad harilikud meesterahwad nimelt jooma.“

Mister Corneri pikaline arusaamine äritas miss Greani. Sa ajas enese üle laua tale lähemale ja raputas teda õlast:

„Kas te tõeste aru ei saa? Teie tegite seda meeleaga, et tale õpetust anda. Tema peab andetsandmist paluma, mitte teie.“

„Teie arwate. . .?“

„Mina arwan, et kui te asja läbiwiite, nagu kord ja kohus, siis te terve eluaeg heameelega selle peale tagasi saate mõtlema. Minge enne kodust wälja, kui ta üles ärtab. Ma ei räägi tale wõhematti. Ja, tõtt ütelda, puudub mul selles ka aeg, sest et ma kella kümne rongi peale pean jõudma. Kui te aga õhtul koju tagasi tulete, teete temaga õfimesena juttu. See on kõik, mis teil teha on.“ — Ja õli-õrdemus mister Corner haaras tänuõfiku-hoo sees oma hea-õfudamlise sõbranna õimbert kinni ja suudles teda, enne kui ta weel ise aru suutis saada, mida ta teeb.

Selsamal õhtul istus mistress Corner oma meest oodates wberastetoas. Ta oli reisu-ülitonnas, kuna huulte ümber woldid asust, mis Christoforile wäga hästi tuntud olid, nii et tal neid nähes esimesel silmapilgul süda saapa fääde wajus. Oma enese õnneks aga suutis ta weel diigel ajal toibuda, ja ta astus naise juure, naeratus näol. Küll ei olnud see mitte seejama naeratus, mille kätteharjutamise kallal ta terve päewa otsa waewa oli näinud; aga juba see ideaal iseenesest, et tal üle üldse weel mingiugune naeratus näol wõis olla, pani mistress Corneri sedita wõrd imestama, et ta sõnagi suust ei saanud, ja nii jäigi esimene sõna mister Corneri kätte.

„Koh,“ algas ta lõbusalt, „tudas sulle meeldis?“

„Esiolgu ei julgenud mistress Corner suudti lahti teha, sest ta kartis, et ta abikaasa ehk jällegi liig sügawalt klaasipõhja oli waadanud, kuid mr. Corneri naerataw nägu rahustas teda — wähemalt teatud mõedul.

„Milla! sa jälle tahad, et ma weidi tipputaksin?“ jatkas mr. Corner naeratahes. „Sest ma arwan, et sa meie jutuaJamist hommitueine juures esimesel päewal peale miss Greani siiasõitu weel unustanud ei ole. Sa tähendasid seetõrd, et ma palju huwitawam ja meeldivam olesin, kui ma wahetewahel weidi tipputaksin.“ Hoolega naist tähele pannes wõis mr. Corner märgata, et mrs. Cornerile see lugu aegamisi meelde tuli.

„Ma ei saanud ennem sulle seda lõbu walmistada,“ seletas mister Corner edasi, „sest et minu töö alaliselt wärsket pead nõudis, ja mul teoda ei olnud, tudas wein minu peale mõjus. Kuid eila tegin ma kõit, mis minu wõimuses seisis, ja loodan, et ja minuga rahul oled. Ja kui sa mulle lubasid seda mitte üle kahe korra tuus korata — wähemalt esialgul, kuni ma sellega rohtem ära olen harjunud, — siis olesin ma selle eest sinu wastu wäga tänulik,“ lõpetas mister Corner.

„Sa tahad ütelda . . .“ sõnas mrs Corner paluwalt.

„Ma tahan ütelda, et ja pulmapäewast peale mulle selgeste märgata oled andnud, et sa mind lihtsalt naisemoodi meheks pead. Ja kõige aja on see sulle suurt hinge-piina sünnitanud, et ma mitte niisugune ei ole, nagu teised meesrahwad. Koh, ja seal näitasin ma sulle, et ma samalugune wõin olla, nagu nemadki, kui ja seda juht tingimata tahad.“

„Kuid sina ei olnud sugugi niisugune, nagu nemad,“ wastas mrs. Corner, „mitte raasugi.“

„Ma tegin kõit, mis minu wõimuses seisis,“ ütles mr. Corner. „Kuid kõit inimesed ei wõi mitte niisuguseid olla. Joobnud oletus olen mina niisugune.“

„Ma pole sugugi ütelnud, et sina joobnud peatsid olema . . .“

„Kuid sa tahtsid just seda,“ kattelstas mr. Corner teda. „Meie õnneksime joobnutest. Õhtuses näitemängus oli peatangelone joobnud, ja leidfid, et ta wäga huwitaw ja meeldiv oli olnud.“

„Ta oli ka meeldiv ja huwitaw,“ kinnitas mrs. Corner piisafilmiil. „Minu ettejuutususes pidid sina just sedita laabi meesrahwas olema.“

„Aga näitemängus ei leidnud naine tema sugugi huwitawa ega meeldiva olemat,“ tuletas mister Corner meelde. „Kolmandas waatuses ahwardas naine oma ema juure tagasi minna. Niisugune mõte on ka sinul nähtawaste pähe tulnud, sest ega sa muidu siin minu ees reisuülitonnas ei seifats.“

„Aga sina . . . sina olid niisugune hirmus,“ oigas mistress Corner.

„Ja mis ma siis dielt tegin?“ küsis mister Corner.

„Sa tulid ja hakkasid kõigest jõust ukse pihta taguma . . .“

„Ja jah, ma mäletan. Ma nõudsin õhtust süüa ja sina walmistasid munarööga. Ja mis edasi sündis?“

„Ja siis . . . siis panid sa mind ükstordüht wastama . . . ükstordüht ühele ühele peale.“

Mister Corner waatas mistress Corneri peale, ja mistress Corner mister Corneri peale, ja nii tekkis silmapilguks waitus.

„Oid sina . . . sina tõeste weidi nõastanud?“ küsis mistress Corner kogeledes, „wõi weiderdasid ja ainult?“

„Ma olin tõeste ilka weidi nõastanud,“ tunnistas mister Corner puhtasüdamliselt. „Ja esimest korda oma eluajal. Ja kui sul selle wastu midagi ei ole, siis ta wõimast forda.“

„Ma olin hirmus rumal,“ sõnas mistress Corner. „Ole hea, anna mulle andeks . . .“

Seal, kus ainult sõjariistadel hääleõigus on.

Wootele Mesikäpp.

Nagu ütlesin, on meil siit weel wiis wersta kuni B. jaamani minna, kus meil esheloni tuleb astuda, wõib olla, et see weel täna sünnil. Täna sain postiga jälle kogemata ühe eestikeelse ajalehe, nimelt „Postimehe“ 8. juunist, mis meil eestlastel siin, nagu iseäralik sündmus on.

LXVIII.

Laupäew, 18. juuni. Hommiku kell üheksa ajal anti käst jaama poole liikuma hakata. Esimene ja teine bataljon ajuswad juba õhtul teele. Meile anti käst ühes kolmanda bataljoniga minna. Meile järgnes weel neljas.

Paar päewa oliwad meil wihmased ilmad, mispäraast tee õige porine oli. Jaama jõudes sõime siin lõunat. Õhtu wärskle ajalehe ja lugestn seda isutalt. Kell ühetekskümne ajal hakkas eshelon liikuma. Teekond algas. Panoramaneiswad filme eest tutawad kohad mõõda, mis nüüd suweehtes oliwad. . . segametsad, loetakaw ruttipõllud. . . Rui armas, kui luulelik ilus.

Peatasime esimeses jaamas R-s., mis B-st wersta kaheksa teist eemal on. Rui palju on siin muutunud sellest peale, kui siit mõõdaläinud aastal nowembrikuul kodu puhtusele sõitsin ja hiljem, kolme nädala päraast tagasi — hult ajutist ehitust, „konka“ tuleliinile, awarad laduruumid, parandatud jaamahoone jne. Ei taha seda kohta nagu enam äragi tunda.

Suhtumise kombel sõitsime sakslastelt ära wõetud wagunitis, mis Berlinis Chausset uulitsal olemas wagoniwabrikus on ehitatud. Mõõdanes W. jaam ja alewik, kus lähedal talwel biwaatikis olime. Edasi tuliwad mulle tundmatad kohad ette, mispäraast maastik huwi pakub.

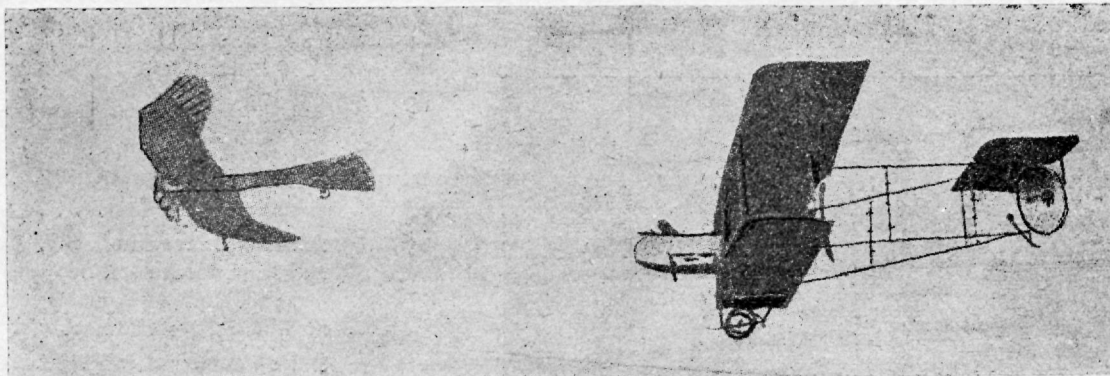
Õhtu eeli jõudsimis perekasse M. alewisese, kus mitmed eshelonid järege ootatiwad, milajal lin ära sõiduks waha on. Siin peatasime kuni hommiku kell wiieni ja pöörasime nüüd lõuna, M. linna poole.

19. juuni. Täna on minu kolmekümnekuues sündimispäew. Esimest kord elus saadan ma seda päewa eshelonis mõõda. Waatlen wõõraid, tundmata maakohte, mis armjad on omas loetakawuses, ilusad oma tiinusel. . . Siin lainetab ruitis, seal ober, ja loonud juba, kohati aga loomata, siin wagonewad kartulid, seal kaugemal punendab õitsew ristikein. Põllupind on parem, kui meil, kuid hooletu harimine paistab igalpool ilma — suwitilja seas kollendawad ohtralt orjawitja pöösad ja harakalatu. — Kohati tuletat maastik oma nõgustikude ja kõrgustikudega, mis filme eest mõõda libisewad, kodumaa Elwat meelde ning sunnib kodu peale mõtlema. Kaugele, üle metsade ja mägede tungib mõte koju, kus omatsete seas wast weidigi tahaks wiibida. . . Õnneks ei ole farnafeld momentisti fagedaste ja nad ei ole piisawad, pilt ekfib jällegi panoramanewa maastiku peale, kus kaugemal kintudel pähkla ja muu lehtmets kaswab.

Maitsetaks, inetus wastandiks sellele maalilikule pildile on — närused, madalad, wanad elanikkude urtsitud kui nutimulla hunikud, siin ja seal kaasiku all mustendamas. Nad rikuwad oma esiletulemisega muljet ning on wastitud selle nõiduw-külastawa looduse ilu seas. Näib, kui tahaks Wene talupoeg oma inetute urtsikutega looduse ilu karrikerida.

Kell kahe ajal jõudsimis M., mis harilik, räpane Wene tubermangulinn oma punasest telistikust majadega on. Enamaste on majad wäikesed ja wanamoodulised, luema aegs,

Shuluramisel.

stiiki järele ehitatud majasi puutub harwa filma. Siin jõime lõunat ja peale lühema ajalise seisaku hakkas rong S. poole liikuma.

Õhul sõitmine üle Beresina ja Dnjeperi jõgede ja jõudmine hommikku kell viie ajal S-le, kust lühike peatuse järele lahkusime ja meel kord üle Dnjeperi L. poole kihutasime.

Maa on siin nõmmeline, liivane või jälle soo, raba ja vesine. Viimastes kohtades kasvab lojalas mets — lepad, pihelgad, kosed, tammed, vahtrad ja kinnapuud palkidena. Et liiv on küllalt, on isegi jaamahooned sagedaste tsementehitused. Elanikud on vaesed, käivad willetalt riides, wiisud ja kaltsud jalas ine. See ei ole ka sugugi imeks-panemise väärt, kui neid kitaraid ruffi ja jumitwilja põldust vaatlen, kus kaer ja oder, mis waewalt jalatõrgune ja õe, juba loonud on.

LXIX.

20. juuni. Kell kuue ajal õhtul jõudsiime L. Rogu tee kättestastid minu pilkusi tiined põllud, kus rakis kohati juba sirbile valmis oli. — Siin oli kirju tatarapõld. Seal lokkaw kaer ja oder, siin walgenab õites roheline lihaw ernewäli, wõi kartul, kuna linasil kui ühine meelespea illede kimp näis olewat, mis neiu oma armsamale ulatab. — Meie wõime õnnelikud ja rõõmsad olla, et näha sunnil, mida tänawu küll seniajani ei ole tunnud, wärsteid kartulid kaewata wõime, kui sellets woadust on.

Teeneal nägin, et aidades juba lihawad kirsid punendasid. Õhime Meigasega oma supindu täie kirsisti ja ka maoskaid, millede eest wiiskümmend kopikat maksime. Siin õhime endile ka mõne naela soolatud seapekki, et esimesel wõimalusel jeda wärsete kartulitega teeta. Õhime meel tee kõrwalt aiamaasikaid ja isegi paar budelit kanget koduõlut. L. on P. igaweste foode äärel liiwatüükal, kus teda kitar mets ümbritseb.

Siit võõrasime umbes poole tunnilise seisaku järele R. poole. Mitmed head werstad tee ääres ei ole muud, kui igawene wesine soo oma lokkawa metsarägastikuaga. Wiist ainukene koht, kus seniajani meel metsahärjad elutsuwad.

Peagi jõudsiime B. aasodele, kus libedaste heinategemise kallal ametis olid. Naised riisufid paksusi heinataaresti keeritese wõi kandlid aunadesse, saadudesse. Wärste heinalõhn täidab ümbrust. Näi seljataha B. oma loqase ja laisalt jookswa weega. — Umbruses on jällegi, kohati läbipääsematad padrikud pajude, leppade, tammede, wahtratega, kuna neid metstapud põdimwad. Kohati kasvawad hiigla heinaputked, kui mets, mitu silda kõrged. Järamise jaamani B. riitwab pilk ainult häid heinamaid. Kõrgematel kohtadel kasvab luhakeina kõrwal ka lojalas lehthein — hiireernes, kuubeleht, walge õitega ristikein jne.

21. juuni. Hommikku päikese tõusu ajal jõudsiime R, kuid siin meie ei peatanud, waid kihutasime edasi ning peatasime järgmises suuremas J. jaamas pikemalt. Siin puutusin paljude diwisjoni moonawooris wiitwate eestlastega

loktu, kes minuga ühes minewal kewadel tulestiinile tulid ja juba sellejama aasta maikuu moonawoori saadeti, kus nad kunagi piisirohtu ei haista.

Loodus on siin juba palju suwsem, kui W. Kubermangus, kust sõitmine. Peale kirsisti, maoskate, mustikate, kaarlade, on ka wärsteid aiasaaduseid õhtralt milligil — salatid sibulad, kurgid. . . Jaama ümbritseb suurem alewil. Ka on siin suur tsementiwabrik. Kulitjad on prügitatud ja majade wahel tore mets hiigla waherde, paplite ja afaatstatega.

Siit jaamast edasi sõites näeb film igalpool mäekinkusi ja nõgustikka lokkawate põldudega. Maa on wiljarikas. Majad on, et metsa wähe, enamaste kiwiehitused. On aga ka õlest majasi — teest ja wäljaspoolt sauega wooderdatud. Wäljaspoolt on kõik majad walgete lubjatud ja oma tsemend wõi plekkatustega on nad eemalt waadates õige nägusad. Niisugune pilt lokkawate põldudega, kus ka umalad ei puudu, on wahelduseta kuni D. jaamani.

Siin tuliwad meile juba rongid haawatud waenlastega, purustatud Austria suurükide, padrunikastide, wroshektorite ja muu sõjasaagiga koormatuna wastu. Edasiõidul waheldawad awarad esabõllud, kus mehi wõi naissi kündmas näen. Sõnnikut ei näi siin põldudele peale pandawat.

Seal jõgede ja järwede kallastel on aga lokkawad aasad, kus heinatõöl ollakse. Näen nii mõndagi heinalist, noisterohwast meie rongi nähes pisaraid valgilt pühkiwat — wiist on omakel, mees wõi woad ka sõjas.

Soolikast põlluharimisest räägiwad aga siiski need wägewa wiliaga loetud põllud, kus rakis ja nisu, nagu teistmisteft peast lugesia, kuus- kuni seitsekümmend seemet annab. Suwiti on kohati sarnane, kui meil rakis ja wõi mär-gata, et ka seal parem on, kus ta warem maha on tehtud. . . Siin wõi teeaäres juba olastrataedu ja kaewikuid näha.

Eduna kell ühe ajal jõudsiime D. linna, kust aukriialane mai lõupäewades wälja kihutati. Purustatud, rikatud ja mahapõletatud hooneid on wähe näha. Rafarmud, harilikud kabe- ja kolmekõrbed kiwiehitused, on terwed. Minult mõnel üffikul on katused purud. Purustatud on ka jaamahooned ja kirik jaama lähedal, milledest ainult müürid püsti seisawad.

Siin astusime rongi pealt maha. Jala minna on meil siit umbes kuuskümmend wersta. Ilm on kõrwetaw-kuum ja maa lage. Tappew on teefond niisuguse ilmaga.

Sõjameeste termitused.

teist korda sõjawäljale minnes, jätan oma arm-jate wanematega ja Eesti neirudega jumalaga. Tänan kõiki neid, kes mulle hospitalisse lehti ja kirju saatfid.

Wabatahtlik wanem alam õhmitser

Dstar Masing.

Rahustamine.

Mees: „Mis!? Riisuguse autu ja wiletsa pärast lubas sinu siidametunnistus minu wastu truudust murda?“

Naie: „Rahusta ennast, minu armas, ma ei ole ka temale mitte truu!“

Sügis.

Kadunud päikesepall,
ilm on udune, hall,
kõrgel kurehäääl kajab,
wihma sajab ja sajab . . .
Korjamaal waikeinud pill,
aasalt on kadunud lill,
waagub üksi weel wares,
tarduwust õues ja tares.
Üksi on rammetu raag,
metsas sahiseb saag —
waristes wanu hiisi,
sumistes surma wiisi . . .

R. Põib.

Sügisel öö.

Tuul kannab sügisel kambri
Ja sügisel lõhnasid.
Ja wiimased sügiselilised
Weel ehivad waasfiid.
Ja lahtisest aknast sisse
Õõliblikad lendawad.
Õõhämara tumedad lapsed,
Õõlambil nad keerlewad.
Tuul hulub ja akna taga
On õõ nii pime ja must.
Täis waikiwat sügiselina,
Täis kurba üksildust.
Seal tormiõõ tumedas warjus
Mu mõtted rändawad,
Mu kallimat sõjameest kaugele
Nad rahutult otsiwad.

J. Seep.

Wõhmas, 29. septembril.

Ostmise palawikus.

Ragu kohalikkudes ajalehtedes seisis, ostinud Tallinna linn Kurna mõisa (wist ka Lehmi mõis ühes arwatud) tuttawa mõisade hangeldaja R. Simoni ja K. Käest ühe miljoni ja wietükümne tuhande rubla eest ära. Nimetatud mõis wõi mõsad, olla ainult mõni päew enne seda ülimal tähendatud kompanii kätte läinud. Ostmise olnud nii rutuline, et selleks wõlakoogu käest luba saada pole jõutud; linnaamet teinud oma wastutuse all ostulepingu juba walmis ja wõtnud mõisa üle. Riisugustel põhjustel ostuga nii rutt oli ja miks linnaamet seda mõisa nii tarwiliseks linnale pidas, jääb kõrwalseisjal arusaamataks. Kas tahtis mõni teine isik wõi kompanii seda mõisa linnal nina alt ära wõtta, wõi olid selleks teised põhjused? Waewalt on loota, et isikuid leidub, kes seda mõisa selle hinnaga ostinud oleks, peale saladuslike seitsmeteistkümmne miljoni lise soom-

lase, kes kõiki mõisafi, kus Simon ja K. tegew on, nagu liuste omandada tahab. Nii oli see soomlane ka Leetfi ja Ballaste mõisade ostja, kui üks seltskond seda waatamas käis. Ostmiseks oli aega kõigest 24 tundi. Läbirääkimistel Simon, Paulberg ja K. wahel pikendati seda aega 48 tunnini. Teatud seltskond ei läinud aga Simon ja K. mõrda. Nüüd on sellest ajast juba 24 korda 24 tundi mööda, teatud mõisad aga praegu müüa ja ostja soomlane on kui tina tuhta kadunud. Wõi on nüüd Simon ja K. endile mõne teise „ametipoolt“ mõisade ostja leidnud? Mõni hea aasta tagasi oli maamõetjal B. koguni paarikümmeend talukohtade ostjat aasta peale palgatud, kes igalpool B. kaajas käsid ja kohtasi tingimistel, mida endised kohapidajad wõimatuks lugesid, walmis ostma olid. Nii mitmedki talupidajad läksid selle läbi mõrda, ostsid kohad teiste ostjate kartusel wõimatute hindade ja tingimistega ära ja suuremalt jaolt päästis neid wiimaks endi kohtadest ainult haamer. See palgatud ostjate jänt oleks ei tea kui kaua kestnud, aga kogemata juhtumine tegi

sellele haleda lõpu. Parajaste oli Järwatandi wallas kohtade miikil käsil. Sinna ilmusid ka tuntud ostjad. Oli sügisene külm ja pörine aeg, ostjad läksivad endile Järwatandi Suurde kõrtsu sooja tegema. Aga wiinaturat on kaval: annab kord sõrme, kirib su enese ka sisse. Nii ka siin. Meestel said pead soojaks, ja lasti edasi, kuni wiimane kopikas kaasa antud teerahast otfas. Ei saa enam kodu tagasi. Mõnedel lagunenud ka jalavarjud ära. Ei aita muud kui mine külast kopikaid kerjama, et kuidagi kodu tagasi saaks. Teade, et kohaostjad külas kopikaid kerjavad, läinud kui kulutuli wallas laiali, ka wallawalitsus astunud wahel ja hakanud meestelt passifi nõudma, mida õnnetujeks ostjatel kaapas pole olnud. Nüüd olnud lugu laffas, tahetud ostjaid wägise puuri pista. Ei ole ostjatel wiimaks midagi aitanud, tunnistanud puhtasüdamiselt üles, et nemad kellegi kohaostjad ei ole, waid B. poolt ainult selleks palgatud. Korjatud siis kopikaid kottu, antud ostjatele kaaja ja saadetud igati oma kodu. Nii lõppenud see jant seekord. Mine tea, kas praegunegi jant paremine lõpeb.

Seda ja teist sõjapäewilt.

1 tund 45 minutit.

Wiimase rahwalugemise järele on Petrogradis 282.800 korterit, wäljaarwatud kunterid, klubid, koolid jne. Tähi ei ole nendest praegu üksi.

Umbes kord nädalas saab üks korter wabaks. Kusjuures ta waba on kõigest tundi, mitte rohkem.

Möödaläinud kuul juhtus siiski, et üks korter natuke kauem tühi seisis, nimelt 1 tund 45 minutit!
Kah rekord!

Rahatööstuse komitee on otsufeks teinud järgmised hinnad 1. oktoobrist maksma panna:

Tallanahk — 70 rub., juht (hööweldamata) — 60 rub., jne. Sellestfamast päewast peab 8 wersolki kõrgete soldatifaabaste hinnaks 16 rub. 25 kop. olema.

Niisuguseid hindasi kuuldes wõib ainult rõemustada ja komiteele pikka iga soowida.

70 rubla tallanaha puud! Kaks wõib siin siis keegi weel liitafaju wõtmisest rääkida. Sest nahapuudast tuleb 30—40 paari taldu wälja, s. o. 2 rubla tallapaar. Kas ei ole see odaw meie aja kohta?!

Ainult üks pisse konts on weel asjal: komitee peaks nende äride nimed nimetama, kust niisuguse hinnaga nahakaupa saab?

Ajakohane rehkenduse illesanne habemega lastele:

Pruudil on 300 rubla kaasawara, peigmees on raamatupidaja 960 rublalise aastapalgaga. Toakraami osta on selle rahaga wõimata, sellepärast peab mööbleeritud korteri wõtma. Kõige odawam mööbleeritud tuba nende kahe jaoks maksab 50 rub. kuus. Nael liha maksab 1 r. 50 k., 10 muna — 1 r., nael wõid 1 r. 90 k. Pruut ja peigmees laffsid endid siiski laulatada.

Kui suur on nende armastus?

Mandshurias maksab pang piiritust 12 rub., Tshitas 40 rub., Lanhais 65 r., Baikalis 80 r., Tskutskis 100 r., Samaras 180 r., Tuulas 200 r., Moskwas 260 r., Petrogradis 300 r., Tallinnas 360 r.

Ainute tats, mille wastu müüjad ei protesteerid.

Omalt ajal pani Salka leitnant, Koburgi prints, kõi rattad käima, et kuidagi moodi Bulgaria troonile saaks.

Nüüd paneb tsaar Ferdinand kõi rattad käima, et trooni pealt põgeneda saaks.

Ajalehed teatawad lihidalt:

Wanapiiga trööst.

"Ah, ma oleksin juba ammugi mehel olnud, kui see õige mind ainult näinud ja leidnud oleks!"

-Im.

Tsaar Ferdinand tahab ennast oma poja kasuks troonilt lahti itelda. Kuid troonipärija Boris ei taha niisugusel raskel ajal trooni wastu wõtta.

Kui wõlad warandusest suuremad, siis ütlewad pärijad endid harilikult pärandusest lahti. See on igapäewane nähtus. Ei kellegil pole himu kohtupristawiga tegemist teha.

Ja warstigi ilmub Bulgaria ametlikultes häälekandjates kuulutus:

"Wiibimata waja isandamoodi isikut Bulgaria troonile. Salksa printss'i palutakse mitte ilmuda."

Aga kas leiawad?

"Ütle, isa, kuidas saadakse suhkurt? Kaswab ta wõi..."
"Aga ma sulle praegu teen hea nahatäie, küll sa siis tead tudas! Wõi niisugune wäike 7 aastane naatsman ja hakkab juba walitsuse asju arutama! Kas ja mul näe!"

Miljal lõpeb sõda.

Prantsuse soldatite ajaleht "Soldati sõber" teatab oma lugejatele, misugused teated tal sõja lõpu kohta on olemas:

"Sõda lõpeb kohe peale waenuliku tegewuse seisma jäämist ja see saab teatawaks, kui lahingud kõigil wäerindadel lõpewad.

Kaks päewa enne sõja lõppu istume weel kaewikutes, aga ka ainult need kaks päewa. Pange tähele: meie määrame kindlaste aja ära ja ütleme — kaks päewa. Sõja lõpp tuleb teatud aastal, teatud kuul ja teatud kuupäewal enne kuulsa poliitilamehe surma, kelle nime algustähte hõlpsaste igast aabitsast wõib leida. Etsiwad need inimesed, kes kinnitawad, et Prantsuse soldatid peale rahulepingu allakirjutamist kaewikutesse jääwad. Iga uus päew wiib meid järjekindlalt rahule lähemale."

Keegi majaomanil pööranud neil päewil tarbeainete büroo poole palwega, temale uued suhkurtshelikid anda, sest et tshelikid, mis ta enese ja ülikiliste jaoks saanud, tuppalahtise akna peale jäänud, kust lehm pea sisse pistnud ja nad ära söönud.

Mis teha. Ka lehmad tahawad wahel magusat...

Berlini professor Rubner on huwitawa arwustiku selle üle kofu seadnud, kui palju Salksa perenaised sellega elujõudu ehk -energiat kaotawad, et tundidekaupa poobide ees sabas seisawad, lootuses 100 grammi (ligi weerandnaela) wõid saada. Selleks, et Berlinis 100 grammi wõid saada, peab vähemalt 4 tundi sabas seisma.

Salksa õpetlane arwas wälja, et niisugune ootamine terwifeks sebowõrd kahju teeb, millewõrd 52 grammi wõid kaju toofsid. Sel kombel wõidawad Salksa perenaised, 100 grammi wõid saada, päriselt ainult 48 grammi, ülejäänud

Andis tagasi.

Apteker: „Terwes linnas peetakse teid üleüldiselt joobitult. Teie ei peaks ometi mitte nii palju jooma! Waadake, mina näituseks ei joo kunagi mitte tilgagi!”

Retseptimees: „Jah, teiesugused inimesed peavad endid ka iseäranis alkoholist eemal hoidma!”

Apteker: „Kudas nii?”

Retseptimees: „Noh, ta teeks teid veel lollimaks, kui te juba olete!”

52 grammi aga kuulub selle energia katmiseks, mis nelja ootamisetunniga ära raisati.

Rubner kinnitab, et kui usinad perenaised tundidepikkuse sabas seismise asemel 6 tundi woodis mööda saadaksid, nad sellega palju rohkem elujõudu alal hoiaksid, kui seda 48 grammi võid suudavad anda.

Sellest järgneb: kui faktlased terve päewa woodis mööda saadaksid, — ei läheks neil võid ülepea tarwiski.

„New-York-Times“ teatab, et Ühisriigid sõdivate riikide käest 9.000.000.000 rubla eest tellimisi saanud.

Wine litle nüüd niisugustel tingimistel erapooletustest lahti!

Brantsuse soldatite ajakiri kirjutab:

„Oled sa kord solbatiks wõetud, siis on sul embkumbat oodata: kas sa jääd sõjariiki või sind saadetakse sõjawäljale. Kui sa sõjariiki jääd, siis ei ole sul millegi üle kurwastada, kui sind aga sõjawäljale saadetakse, siis on sul embkumbat oodata: kas sa satud wõrdlemisi rahulisesse piirkonda või hädaohtlikusse piirkonda. Kui wõrdlemisi rahulikusse piirkonda satud, siis ei ole sul millegi üle kurwastada; wiibid aga hädaohtlikusse piirkonnas, siis embkumb: sa saad haawatud ehl ei; kui haawatud saad, siis embkumb: kas raskest haawatud või kergeste. Saad kergeste haawatud, siis ei ole millegi üle kurwastada; saad aga raskest haawatud, siis embkumb: saad terweks või sured. Saad terweks, siis ei ole millegi üle kurwastada; sured, siis ei ole ka enam millegi üle kurwastada. Nii siis ei pea ükski soldat ialgi et millegi üle kurwastama.“

Ornema soo esitajad, kellele loodus wäitfed jalad annetanud, on ahastuses.

Saapalauplustes ei ole kuski nõnda nimetatud „wäitse numri“ jalandusi naisterahwastele, s. o. wäitseid saapaid. Järele jäänud on ainult „suured numrid.“

Wäitseid numreid müüdatse altkäe 50—100 r. saapapaar. Wida wäitsem, seda tallim.

Nishegorodbi waeste heats toime pandud loteri-allegriil olid järgmised wõidud: elus lehm, 20 pead suhturt, sild kasepuid ja 100 wiienaelalist kotitait suhturt.

Enemalt unistafid loosiwõtjad priiljantidest ja hõbe-teemafinatest. Nüüd unistatase 5 naelast suhturt.

„Dnnelik“ kes juhtumisi priiljant-nõela wõitnud, hüüab: „Kurat, ei wedanud! Jällegi ei wõitnud suhturt!”

Sõja ajal teenitakse palju.

Kas wõi miljon rubla tunnis . . . kui hästi läheb.

Üks Moskwa kaubandusepantabest ostis Drelli kuber-mangust suurest mehanikawabrikust 24 wagunit naelu, mille puudahind praegu 24 25 rubla.

Tunni aja pärast müüis pank selle „partii“ kahela jõukale wahelkauplejale edasi, 10 rubla puu a pealt teenides.

Tunni ajaga teenis pant 240.000 rubla ehk ligi weerand miljoni.

See oli pant ja sellel oli raha.

Aga ka peaaegu ilma rahata wõib 50.000—200.000 rubla teenida, kui inimesel nuppu ja häbematuft on.

Waja ainult linnafadega sõber olla, linna ligidalt miljoniline mõis walida ja kiita, et selle ära ostad, kuigi sul kõigeparemal juhtumisel kõigest mõni tuhat taster on.

Kõbe näpsab linn selle „hea suutäie“ sinu käest ära, wahetajuna aga libiseb sulle rohkem tasterse, kui enamalt unes oled näinud, ja sa wõid nüüd tõeste mõisa osta.

Enesekaitsemise mõttes.

Esimene kingsepapois (teisele, kel nägu ja kõrwad rätikuga kinni seotud): „Dh, sina waene! Ei sina küll wiist hambawalust kunagi lahti saa!”

Teine kingsepapois: „Pole ma hambawalust undki näinud! Ma seon omal pea ainult sellepärast kinni, et meister mul igatord kõrwu pihtu ei saaks!”

1917. a.

„Meie Matsi“ tähtraamat

on ilmunud. Ruumes aastakäik. Tähtraamatus on kõik tarwilikud teated, kodumaa aadressid, linnade juhid ja asunduste aadressid. Palju huwitawat lugemist ja piltidega kaunistatud nalja. Hind 40 kop. Saada igast raamatukauplusest.

Dstmisega rutake, on wahesel arwul trükitud.

Teaduse kirjastus Tallinnas, Harju ja Riiitli uul. nurgal 46/15
Sisefaktil Riiitli uul.

„Meie Matsi“

tellimiste wastuwõtmine wältab edasi.

Tellimise hind kätteaatmisega aastas 5 r. 50 L, 6 kuu eest 3 r. 3 kuu eest 1 r. 60 L. Toimetusest üle ära wites: aastas 4 r. 50 L, 6 kuu eest 2 r. 30 L, 3 kuu eest 1 r. 30 L. Ilmub iga laupäew. Aadressi muutmise eest 10 kop. Aadressi muutmisel ja tellimise uuendamisel palume senist aadressi nr. teatada.

Toimetus ja tallikus:

Tallinnas, Harju ja Riiitli uulitsa nurgal nr. 46/15,
„Teaduse“ raamatukaupluses.

Kilulinna „mõisnikud.“

(Järelaime D. L. D'Orile.)

Nasta nelja-wiie eest algas Kilulinna rahameeste keskel — peale „majade-paristamise“ linnas — isefugune liikumine: tung meiso, mere ärde, jõgede kallastele, lagedale wäljale — kui mitte just kuu ega Marxi peale!..

Kes aga wähegi wõis, see piiludis enesele maad osta — kas Rõmmel, Pirital, wõi Saku „aialinnas“, „Seamäe rabas“ ehk Lagebil jõe kallastel.

Kilulinna „arimehed“ tükkisid wägise ja wägise „mõisnikkudeks.“

Siljuti olin mina ühe niifuguse „mõisnikuga“ jutus. Ta oli just oma „mõisast“ linna sõitnud. Ta wahtis nina fortjutades Wanaturu kaelas ringi ja algas siis mõnitawa tooniga:

„Waatan teid, waeleid tallinlasti (minu wa' „semlat“ on ise just Kilulinna sündinud ja üles kaswanud ning pole — kui ma ei eksi — üleilidse oma elusti kuhugile kaugemale saanud, kui Baltisti kiluranda ja Lord Wiitna laadale härgi ostma) ja ei suuda küllalt imestada, mis pagan te' peafite siin ometi tolgendama?“

„On teie pool siis elu nõnda mõnus?“

„Ah meie pool wõi?.. Dhoo!.. Meie elame nagu wana jumala selja taga, ega teagi, mida kõik need „elufalidused“ ja „sabab“ tähendawad. Wis lehma kannawad meile iga päew niipalju piima kätte, kui aga tulub. Ega lehm tõi kewadel wiis wassikat. . . Wõite nüüd enesele ette kujutada, kui palju wassitapraadi meil liikumas on!.. Rahju ainult, et sügisepole karud Lagebi metja tekkisid. . .“

„Ah Lagebil on siis karusi olemas?“

„Ja misfugused pörakad weel! Üks emakarude oli suurem weel, kui Matte-Eõnu heinatüüni — ma ise nägin oma filmaga. . .“

„Kas küüni wõi karu?..“

„Mõlemid. Siljuti alles kiskusid karud minul kakssteist-kümmelehma ära — kel kõri maha, kel magu. . .“

„Aga teie ütlesite ju, et teil kõigist wiis lehma ongi?“

„Mõisnik“ jahmatas natute ja jaitas siis jällegi juttu:

„Dige, digus näh, mul oli küll wiis lehma, aga karu jaoks tuli mul naabri käest weel seitse lehma juurde laenata. . . On see karu aga üks kurabi loom küll! Minu lehmadest oli temale weel wähe — mine tema päraft weel lehma laenama. Aga ega's ma seda temale kingi! Tulewal nädalal paneme suurema, ülemaalise jahi toime — sellepäraft ma'p just linna sõitsingi.“

„Kas piitsa ostma wõi?“

„Ei. Piitsa meil on. Rewolwer leidub igal mehel. Ma tulin linna oma puudli järele — ilma koerata ei saa karujahhi pidada. Teie siin Kilulinna ainult mõllete, et karujahhi aga niisama on. Meie, mõisnikud, tunneme aga karu juba weidite teistest küljest. Meie juba teame, et ega's karu mõni kassipoeg ole, et wõta aga turjast kinni ja löb wastu tändu lõhki. Sõhi lori kõik! Karujahhi kui ja lähed. . .“

Jahi asti mind kunagi ei huwita, sellepäraft keerasin ma jutu põllumajanduse peale.

„Oli teil tänawu hea ruttis ka?“ algasin mina.

„Ruttis wõi?.. Mis tarwis meie seda istutama hakkame?“

„Ruttid wiist ikka küwatatse?“

„Istutatse, küwatatse. . . Kas teie sellest ei suuda siis aru saada, et see täpiseal ükspuhas on?.. Seda pole aga meil üleilidse tarwis — hakkame meie endid niifuguste tüütawate töödega piinama nagu ruttitõikus, rehepelsmine, westikläimine jne?!.. Seda tehti wanal orjaajal, kui inimesed weel haganast leida sõid. Minu mõisas on Amerika põllumajanduse-kultuur sisse seatud. Ma külwasin kewadel lihtsalt jahud maha. Kaswas aina imehästi — sain oma wiisteistkümmele seemet. . . mis ja's, wenite, weel tahad?!.. Kaswas niisama kohe. . . Lottide sees. Kuhu wiisteistkümmele kotti külwasin, sealt kaksjada kaksikümmele wiis sain.“

„Siis oleks juba kasulikum olnud otsekohe tainast küwata?“ arwasin mina.

„Tulewal kewadel teeme katset.“

„Aga weel parem oleks ehk päris piiluleiba küwata?“

„Ka piiluleiba proowime. . . Põllumajandus peab edenema. Niifugune leib, mis seeläbi on saadud, et efitels terad maha loobiti, on ammugi ajast ja arust läinud. Ega's asjas ja ettewõttes peab edu olema.“

„Kas teil kaeru ka oli maas?“

„Kaer kaswas meil aias iseenejst. Heina tuli aga küwata. Tore hein kaswas. Saimme oma wiiskümmele tuhat puuda ilust aru-heina. Kolm korda niitime hädalat. Lehmad wuhtisid süüa, et pidid aina lõhki minema. Siiski just kõik otja ei saanud. Üle kümnetuhande puuda on weel järel.“

„Ma imestasin jällegi ja kütsin:

„Kas tõeste siis wiis lehma ja — noh, olgugi peale! — kaksikümmele wiis wassikat jõudsid suwe jootsul nelikümmele tuhat puuda heinu ära süüa?“

„Ära sõiwad. Ega's meil maal niifugune söögitsu ole, nagu teil linnas — meil käib kõik massimoodi! Kui palju sulle ette antakse, niipalju ja kinni keerab. Aga kas teate, palju meie isegi mune päewas ära söime?“

„Eks oma kümmele muna inimese peale?“

„Seda sõöte teie linnas. Meie keeli maal on seda wähe. Meil tuli ikka oma kolmsada muna inimese peale päewas. Wiiskümmele kana wihtusid hommitust õhtuni ühtewalu mune, et aga meil wärsteid wõtta oleks. Sügise poole hakkasid kanad juba wärsima, siis pidime mune wäljast juure ostma.“

„Mõisnik“ limpsas isegi maiuslikult keelt — niifuguse elawusega tulwad talle mälestused külluserikkast juwest meelde.

„Siis puhus ta edasi:

„Meie söögikord maal oli koguni lihtne. Hommitul thee oma taimeajast. Oma lehmade piim. Leib oma põllult. Oma kanade munad. Päraftpoole — maitsew lõunapöde. Oma noored kuded. Rohwi oma. . . oma. . . — näh, kudas tühja nüüd jälle seda puud nimetatakse, mille otjas kohwi kaswab?.. Kas teie ei tea siis, kus kohwi kaswab?“

„Eks ikka tünapuu otjas.“

„No — jah — dige, näh. . . Oma tünapuu kohwi. Eõuna-sõõl algab praetud karustega. . .“

„Karuseid piiliate muidugi oma mereft?“

„Kudas siis?.. Oma mereft ikka. Minu mõisas on karuseid mis hirmus! Kui liimi ega mõrda ei ole, siis piilata teifa wõi palja kättega. . . Praetud kaladele järgneb, muidugi, wassitapraad. . .“

„Kui kaugel teie mõis on ka?“

„Üsna linna külje all — pooltunni sõit raudteel, siis tund aega hoostega, poolteist tundi paadiga ja siis weel minutit wiisteistkümmele jala.“

„Miks siis jala?“

„Edasi ei pääse enam hobusega ega paadiga läbi.“

„On teil ka suur mõisa?“

„Ega ta wäite ka ole.“

„Mitu desatiini maad on?“

„No on aga meil alles desatiinid!“ tähendas „mõisnik“ weidi punastades. „Ega's need Wene raudsilla tiinud ole — need on wanad Saksja puusilla tiinud, tiindrimea mõedu järele. Ole hea, anna aga nüüdset a'al weel niifugused desatiinud meestele kätte!..“

„Noh, mitu säaraft tiinu teil siis maad on?“

„Mitte tiinu ega desatiinu — niimoodi meie maad ei loe. Mul on oma 400 silda maad — nelisada silda a, saate aru?.. ja mitte lihtsat silda, waid ruutsilda. Olete kade wõi?.. Ah, teid „kilulast“ küll, kes te ka olete ja elate!.. Elate nagu koeraonnides ja tahate ise kah inimesed olla!..“

Ma surusin sõbralikult „mõisniku“ kätt.

Sema hakkas rõemjal sammul Wiru uulitsat mööda edasi sammuma, kuna mina aineti „konlat“ jäin wahtima ja mõllesin ise:

Jah, õnnelikud on inimesed, kes linnakäraft on mõistnud lahutada ja on suutnud endile aialinnades suured mõisad kätte muretseada. . .“

Preedit Lõht.

Maja, kust kõik saab. Herra (kaupluses, kust ta midagi ostnud): Nüüd tahaks enesel heameelega habet ajada lasta!

Sell: Palun, trepp pahemat kätt!

Herra: Kas see ei lõika juukseid ka mitte?

Sell: Ei, lõikaja elab paremat kätt. Raks treppi üllesse elab koerapiigaja.

Herra: Mis? Ma kaeban teid, teie jämeduste eest kohtusse!

Sell: Jäta otse edasi, üks koridor edasi minna — sealt saate kohtumitu juure!

Q.

Moodne majapidamine. Majaproua: Oh, ma ütlen teile, armsam sõbranna, see pühade-eelne aeg on midagi koledat: eila olivad meil tapetserijad, maalrid, pörandapoonerdajad, pefunaine. . .!

Wäike Karl: Aga kohtupriistawi unustasid ja ära, mamma!

Kasarmus. Weltweibel (lasteharjutusel, endisele kaupmehele Meierile): „Noh, laske juba kord lahti! Wõi arwate, et lastmisel ka kofin müü püendust antakse?!“ Q.

Hästi wastanud. Noor ilus neiu pidu peal, wihastelt ühele wanale herrale, kes kui suur seelikukütt tuntud on.

„Palua jälle mind kord juba rahule.“

— „Noh, ärge kohe hammustage!“

„Olge sellepärast müureta, mina olen juudi neiu, ja ei sõõ üleüldse sealha“ — wastas neiu naerdes. Q.

Ulkuse tipp.

„Ei tea, mimmu meelest käis nagu meie kooliherra nüüd kangeste nina piisti!“
„Smelugu! Tal üle puuda suhkurt kodu.“

Üks hea laps. „Mu preili, ma armastan teid, — tohin ma teie wanematelt, teie kätt paluda?“
„Ja muidugi! Mis jaoks mul siis wanemad on?!“ Q.

Meie Matsi järgmine (114.) sõjanummer ilmub 22. oktobril.

Dr. med. Hindhede tofaraamat

on praegusel lihapaastu ja kallil ajal kõige sündsamaks kästaraamatuks meie perenaistele.

Toiduainete toitluse wäärtus nende ostuhinnaga wõrreldes:

Seadusemehed on kaloriat (soojuse-üksuste) järelse karwa-pealt wälja nurinud, kui suur toitlusewäärtus igal üksikul meie toiduainetest on. Igal terwel inimesel tulub 2500 kaloriat päewas toitmiseks. Sooned siin kõrwal kujutawad meie toiduainete tõsist wäärtust, nende ostuhinnaga wõrreldes. Kes Dr. med. Hindhede tofaraamatu järelse toitu valmistab, näeb imestusega, kui odawalt ta ka nüüd weel läbi saab. — Igi 300 üksiku toidu valmistamise õpetust. — Terwisliked, odawad ja maitsewad road. — Segatoidud, mitte üksinda taimetoidud.

	Kartulid	150	kaloriat	1	kop.	eeft.
_____	Draud	117	„	1	„	„
_____	Rukkijahu	100	„	1	„	„
_____	Erned	87	„	1	„	„
_____	Suhkur	83	„	1	„	„
_____	Dad	80	„	1	„	„
_____	Riis	77	„	1	„	„
_____	Sai	75	„	1	„	„
_____	Rukkileib	62	„	1	„	„
_____	Searasw	45	„	1	„	„
_____	Piim	43	„	1	„	„
_____	Kapsad	23	„	1	„	„
_____	Weiseliha (wammus)	20	„	1	„	„
_____	Sealiha (wammus)	18	„	1	„	„
_____	Sillkapsas	14	„	1	„	„
_____	Kohelised oad	13	„	1	„	„
_____	Munad	13	„	1	„	„
_____	Weiseliha (lahja)	7	„	1	„	„
_____	Wafilaha	7	„	1	„	„

Sind kõwaste kōidetult 80 kop. „Tea duse“ raamatukauplus Narju ja Rūütli uul. nurgal 46/15. Eistekait Rūütli uul

N. B. Üksikute numrite ostjaid palume lahkest tähele panna, et neile ostmisel mõnda teist „Meie Matsi“ nime- ja kujulist lehte meie lehe asemel kätte ei pistetaks.

Довз. воен. цензурою.

Wastutaw toimetaja Jakob Jaason.

Wäljaandja J. Muni.

M. Schiffer'i trükk, Tallinnas

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR